

ת"פ 8864/10 - מדינת ישראל נגד ד. ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16-10-8864 מדינת ישראל נ' ק
לפני כבוד השופט ירון גת

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוזיב זוסמן
המאשימה
נגד
ד. ק
ע"י ב"כ עוזיב הדר שריר
הנאשמים

הכרעת דין

החלתי להרשייע את הנאשם בביצוע עבירה תקיפה סתם של בן הזוג, עבירה על פי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הנายน מואשם כי על רקע ויכוח תקוף את בתו זוגו לשעבר בנסיבות באמצעות ידיו. נסיבותיו הראיות של המקרה ייחודיות, כאשר מחד גיסא, בת הזוג והנายน שללו בעקבות תקיפה הנטענת, ומайдך גיסא, האשמה הנายน מתבססת על עדותם הדומה של שני שכנים שהיו עדי ראייה ניטראליים לאירוע, וראו אותו באופן בלתי תלוי, בנפרד, מזוויות ראייה שונות, במקום שונים, ובזמנים שונים. לפיכך, הכרעת דין זו עוסקת בניתוח הראיות והעדויות לצורכי החקירה עובדתית באשר לנסיבות האירוע, ובכלל זה תבחן בקפדנות האפשרות שעדי הראייה לא ראה כראוי את האירוע או שטוו בפרשנות של מה שראהו. כמו כן, הכרעת הדין עוסקת בניתוח התקיימות יסודות עבירה תקיפה סתם של בן הזוג במקרה דנן, תוך שימת דגש על בחינת התקיימות הרכיב הנסיבתי בסוד העובדתי שעניינו היעדר הסכמה של המותקף ועל בחינת התקיימות היסוד הנפשי.

מבוא

כתב האישום

1. נגד הנאשם, ד. ק, הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה תקיפה סתם-בן הזוג, עבירה על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

.2. על פי עובדות כתוב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, הוא הנאשם וגברת ש.ב., קורבן העבירה (להלן: "ש.ב."), בני זוג פרודים אשר להם תאומים קטינים בני 9.

ביום 1.10.16, בשעה 20:21 או בסמוך לכך, בכניסה לגינת ביתו של הנאשם, ב---, על רקע ויכוח, תקף הנאשם את ש.ב. בכך שהכה אותה, מספר פעמים, באגרופים בפניה, בגבה ובכתפה. הנאשם הכה את ש.ב. בפני אחד מילדייהם הקטנים תוך שהקטן צועק למצלוננט שתחברת.

באותן נסיבות, מר ב. אשר הינו שכן של הנאשם, הבחן במעשיו של הנאשם מחלון ביתו וצעק לעבר הנאשם: "אם אתה לא מפסיק אני קורא למשטרתך". הנאשם לא סר לבקשתו והמשיך להכות את המצלוננט, בסטיות ומכות בכתפה. בהמשך יצאה המצלוננט אל הרחוב והנאשם סר אחריה והמשיך להכותה.

גדר הcpfירה

- .3. הנאשם כפר במיחס לו.
- .4. לטענת ההגנה, הנאשם לא תקף את ש.ב., אלא ספג את התנהגוותה, עת הייתה שרויה בסערת רגשות והשתוללה, ועל מנת להרגיעה חיבק אותה.

הראות והעדויות

- .5. **מטעם המאשימה** העידו שני עדים.
הגברת נ.ב., עדת תביעה מס' 1, שכנותו של הנאשם, אשר הבחינה באירוע המיחס לנאשם בכתב האישום מחלון ביתה, העידה על אשר ראתה ושמעה מעודד לחalon ביתה.
מר מ'.ב', עד תביעה מס' 2, שכנו של הנאשם המוזכר בכתב האישום, אשר הבחן גם הוא באירוע המיחס לנאשם בכתב האישום מחלון ביתו והזעיק את המשטרה, העיד על אשר ראה ושמע מעודד לחalon ביתו.
יצוין כבר עתה כי אין חולק שהעדים ב' וב' אינם קשורים האחד לשני, הם מתגוררים במבנהים שונים, וכל אחד מהם צפה באירוע בנפרד מחלון ביתו ומסר את גרסתו באשר לאירוע המשטרה ובבית המשפט באופן עצמאי ונפרד.
- .6. יצוין כי ש.ב. נרשמה תחילת עדת תביעה בכתב האישום, אך במהלך פרשთ התביעה הודיעה המאשימה כי היא מומרת על עדותה. בהמשך לכך הודיעה ההגנה כי ש.ב. תשמש עדת הגנה. נוכח רישומה של ש.ב. עדת תביעה בכתב האישום ונוכח העיתוי של הויתור עליה עדת תביעה, התרתיה להגנה לחזור את ש.ב. בחקירה נגדית, הגם שזומנה עדה מטעם ההגנה.

- .7. כמו כן, הוגש בהסכמה מטעם המאשימה: הודיעתו של הנאשם במשטרה מיום 1/10/16, שעיה 21:46 (ת/1); דוח פעולה של השוטר בעדני רועי מיום 1/10/16, שעיה 20:21, אשר מתעד את הגעתו של השוטר למקום האירוע בסמוך לאחר האירוע בעקבות קריאתו של העד מ'.ב', את דבריו הנאשם וש.ב. לשוטר במקום, את דבריו העדה נ'.ב' לשוטר במקומות, ואת התרומות השוטר (ת/2); דוח עיכוב שנערך על ידי

השוטר רועי בעדני מיום 1/10/16 (ת/3); מזכר של השוטר שלמה חזון מיום 2/10/16 (ת/4); דיסק המתעד את שיחותיו של העד מ' ב' עם מוקד 100 של המשטרה מיום 1/10/16 (ת/5).

8. **מטעם ההגנה העידו ש.ב. והנאשם.**

כאמור, ש.ב. העידה מטעם ההגנה לאחר שהמאמינה החלטה לוותר עליה עדות תביעה, והוא העידה אודות האירוע.

9. כמו כן, הוגשו בהסכמה מטעם ההגנה: מזכר מאת השוטר יולי לוייט מיום 16/10/4 בעניין אי הבדיקה בסימני חבלה על ש.ב. (ג/1); מזכר מאת השוטר יולי לוייט מיום 4/10/16 בעניין שיחת טלפון شكאים עם ש.ב. (ג/2); מזכר של השוטר גיל מרימה מיום 3/10/16, בעניין שיחת טלפון شكאים עם ש.ב. טרם גביית הودעתה (ג/3); מזכר של השוטר שלמה חזון מיום 4/10/16, בעניין שיחת شكאים עם ש.ב. לאחר גביית עדותה (ג/4); צלום הבניין וחלוון דירתו של עד התביעה מ' ב' (ג/5); הודעתה ש.ב. במשטרה (ג/6); דיסק אוון קי המכיל שני סרטונים שצולמו על ידי הגנה - אחד מ--- ואחד מ---, אשר מתעדים את מקום האירוע, את חלוון ביתו של העודה נ' ב' ואת ביתו של העד מ' ב' (ג/7); הודעותיהם במשטרה של שני עדי התביעה מר מ' ב' (ג/8) ונו' ב' (ג/9).

10. במהלך שמייעת הראיות בקשה ההגנה מבית המשפט לשקל ליצאת **לביקור במקום האירוע**, על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם بصورة ישירה ובلتיא אמצעית מהאופן בו צפו עדי התביעה באירוע.

11. לאחר סיום שמייעת הראיות וסיכום הצדדים, באתי למסקנה כי נכוון יהיה ליצאת לביקור במקום כהצתת ההגנה. החלטה זו נבעה מרצון להשלים את התמונה הראיתית ולבחון את טענות ההגנה תוך התרשםות בלתי אמצעית מהאופן בו צפו העדים באירוע, וזאת על רקע הנسبות הראיתיות הייחודיות של המקרה דן.

12. לפיכך, נתמי החלטה בנושא ונקבע **ביקור במקום**.

יוער כי לאחר שמייעת הראיות לא הייתה מחלוקת בין הצדדים באשר לנקודות מהן צפו העדים באירוע. הביקור נקבע במעמד הצדדים, הנאשם והעדים, ככל הניתן.

העדה נ' ב' כבר לא מתגוררת במקום ועל כן העדיפה שלא להיות נוכח בבדיקה. לפיכך, וכיום שאין מחלוקת באשר למקום ממנו צפתה העודה באירוע, נקבע שהצפיה מהמקום בו צפתה העודה באירוע תיעשה שלא בנוכחותה. יוער כי גם ניתן היה להכנס לדירה בה התגוררה העודה בעת האירוע ולערוך צפייה מהנקודה המדעית בה צפתה העודה באירוע, מכיוון שמדובר בחלוון דירת מרתף/קרקע הפונה לחצר הבית ניתן היה לעמוד בחצר מחוץ לבית בסמוך מאוד לחלוון וכן לדמות, בקרבה המרבית האפשרית, את האופן בו צפתה העודה מהחלון. יוער עוד כי אין חולק שעל החלון הרלבנטי יש סורגים וזוגיות ללא תריס, שלא ניתן לדעת מה בדיק גובה הרצפה בתוך הבית ומה הייתה מידת הקרבה של העודה לחלוון מתוך הבית בעת הצפייה, וشبית המשפט גבוהה יותר מהעדה. כל הנתונים הללו נלקחו בחשבון בעת הביקור במקום, ועל כן הצפייה מקרבת חלון זה בוצעה מספר נקודות לאורך החלון ובגובהים שונים, תוך הtcpופות והתרומות.

העד מ' ב' הסכים באדיבותו לארח את בית המשפט ואת הצדדים בביתו ולאפשר את ביצוע הצפיה בבדיקה מאותה נקודת ממנה הוא צפה באירוע מחלון ביתו.

13. הביקור התקיים במועד שנקבע, בשעת חשכה, נכחו בו הצדדים והנאשם, ונערך פרוטוקול דין.

14. במסגרת הביקור במקום נערכה סקירה של חצר הבית של הנאשם, נערך תיאור צפיה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודת הקרובה ביותר לחלהן ממנה צפתה העדה נ' ב', ונערך תיאור צפיה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודת בה צפה באירוע העד מ' ב'.

בחלק הראשון של הביקור במקום נערכה סקירה של חצר הבית שברחוב ---, נערך תיאור של המקום ושל הנקודות בחצר בו התרחש האירוע. כמו כן, נערך תיאור של מצב התאורה במקום.

בחלק השני של הביקור נערך תיאור צפיה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודת הקרובה ביותר לחלהן ממנה צפתה העדה נ' ב'. הצפיה נעשתה בשעת חשכה מלאה. יצון כי לא הייתה מחלוקת לגבי זיהוי החלון הרלבנטי. נרשם תיאור של החלון והמקום. נערכו מספר צפיות מהנקודת הקרובה ביותר לחלהן אל עבר הנקודה בה עמדו הנאשם ושוב. בעת שהעדה נ' ב' הבחינה בהם לדבריה, כאשר בתחילת עמדה במקום באט כוח הנאים, עזה"ז כתבי, ולאחר מכן עמד במקומות הנאים עצמו. בוצעו שתי צפיות בנאים, אחת כשהוא עומד על השביל והשנייה כשהוא עומד ליד השביל. נרשמה התרשומות בית המשפט מזוית הראייה לנקודת בה התרחש האירוע, לרבות הפרעות לזוית הראייה, נרשמה התרשומות במצב התאורה ומائقות הראות, וכן ציינו ההבדלים בין הצפיה בבאט כוח הנאים לבין הצפיה בנאים שעמד על השביל לבין הצפיה בו כሆם עד ליד השביל.

בחלק השלישי של הביקור נערך תיאור צפיה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודת בה צפה באירוע העד מ' ב', בנווכותו של העד. הצפיה נעשתה בשעת חשכה מלאה. יצון כי לא הייתה מחלוקת לגבי זיהוי החלון הרלבנטי ולגבי המקום בו עמד העד בעת שצפה באירוע. נרשם תיאור של החלון והמקום. נרשמו דברי העד לגבי המיקומות בהם היו הנאים ושוב. כאשר צפה בהם עמדו, לדברי העד, הנאים ושוב. בעת האירוע. נרשמה הדרשת צפיה באירוע אל עבר שני המיקומות בהם עמדו, לדברי העד, הנאים ושוב. בעת האירוע. נרשמה התרשומות בית המשפט מזוית הראייה לשני המיקומות, לרבות הפרעות לזוית הראייה, נרשמה התרשומות בית המשפט במצב התאורה ומائقות הראות בשני המיקומות. כמו כן, לבקשת ב"כ הנאים, ושלא בהתאם לדברי העד מ' ב', נערכה צפיה גם מהנקודת בה עמד העד אל עבר הנאים כשהוא עומד על שביל הכניסה לביתו, באותה נקודת שבה עמד בחלק הקודם של הצפיה, ונרשמה התרשומות בית המשפט גם מצפיה זו.

15. לאחר הביקור במקום נקבע מועד נוסף להשלמת סיומי הצדדים ביחס לביקור במקום. יעיר כי במהלך הסיומים ניתן להגן, לפנים משורת הדין, אפשרות להרחיב את גדר הסיומים גם מעבר לעוללה מותצות הביקור במקום.

דין והכרעה

16. בפתח הדבריםמן הראי לשוב ולצין כי הנסיבותraiתיות של המקה דן אין רגילות. הן אין רגילות משנה היבטים.

מהד גיסא, ש.ב., שהוא קורבן העבירה על פי הנטען בכתב האישום, לא שימושה כעדנה מטעם המאשינה אלא שימושה כעדת הגנה, ובעודותה בבית המשפט, כמו גם בפני המשטרה, שללה כי הנאשם תקף אותה כמתואר בכתב האישום. על כן, בקשה המאשינה להרשיע את הנאשם במוחסן לו בכתב האישום מבוססת על עדויות עדי הראייה ועל ראיות אחרות. נתון זה מחייב בחקירה קפדנית וזהירה של הוכחת יסודות העבירה על ידי המאשינה, תוך דגש על בדיקת זהירותה של הוכחת רכיב ההטנהגות בסיסוד העובדתי, של הוכחת הרכיב הניסייתי של היעדר הסכמה בסיסוד העובדתי, ושל הוכחת היסוד הנפשי הכללי מודעות וכוננה לתקיפה ומודעות לרכיב היעדר ההסכמה.

מайдך גיסא, בקשה המאשינה להרשיע את הנאשם מבוססת על עדויות שני עדי ראייה, אשר אין חולק כי מדובר בעדים ניטראליים ובלתי תלויים, אשר מסרו בנפרד גרסאות מפורטות באשר לדבריהם שראו בהם עיניהם, כל אחד מזוויות ראייתו.

17. נכון האמור, ונוכח טענות ההגנה ביחס לעדי הראייה, בוחנת הראיות תיושה באופן זהיר במיוחד.

מצוין, כי על רקע זה החלטי גם לבצע את הביקור במקום, מתוך רצון לעורר בדיקה קפדנית וזהירה של הראיות, על מנת לקבל את התמונה הריאיתית המלאה ביותר, ועל מנת לבחון עד תום את כל טענות ההגנה ביחס לעדויות העדים.

18. לאחר בדיקת זהירותה וקפדנית של הראיות והעדויות, נכון נסיבותיו הייחודיות של המקורה דין, באתי לכל מסקנה כי המאשינה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר את העובדות המתוארכות בכתב האישום ואת כל יסודות עבירת ה"תקיפה סתם של בן זוג".

ניתוח ראיות המאשינה

19. ראיות המאשינה מבוססות בעיקר על עדויותיהם של שני עדי ראייה לאירוע - הגברת נ' ב' ומර מא' ב'.

20. לאחר ניתוח זהיר וקפدني של עדויות עדים אלו, ניתוח פנימי של כל עדות בפני עצמה כמו גם ניתוח יחסי הגומלין ביניהן וניתוחן לאור יתר הראיות שהוגשו במשפט, והכל תוך התייחסות לכל טענות הצדדים ביחס לעדויות אלו - **באתי למסקנה כי מדובר בעדים מהימנים שיש להעניק לעדויותיהם משקל ראייתי ניכר.**

עדות העודה הגברת נ' ב'

21. נ' ב' היא אחת משני עדי הראייה שהיו עדים לאירוע. העודה העודה בבית המשפט, וכן הוגשה בהסכמה הודעתה במשטרה (ג/9).

22. בעדותה העודה כי בעת האירוע היא שהתחה בביתה, ברחוב ---. עוד העודה כי בעקבות צעקות ששמעה בין גבר לאישה ניגשה לחדר במטבח ביתה, הגובל עם החצר ממנה שמעה את הצעקות, והבחינה בגבר, הוא הנאשם, ובאיישה, צעוקים אחד על השניה, **וה הנאשם היכה את אותה איישה.**

.23 העדה העידה כי הנאשם היה עם הגב לכיוונה, וכי במשך זמן מה היא ראתה אותו מכיה את האישה "באגורופים באזורי הכתף", וכן העידה כי שמעה צעקות של ילד שקורא לאישה "אמא" ואומר לה לבrhoה (עמוד 6, שורות 32-33).

במשך, לשאלת הסוגירות הcycles הבדיקה כי הנאשם היכה את ש.ב. באזורי הכתף שלו אם הוא עמד עם גבו כלפיו, השיבה, תוך הדגמה, כי הנאשם עמד עם הגב אליה ושב. לעומת מול הנאשם כצד גופה כלפיו וכן היא ראתה את הנאשם נוטן לש.ב. מכיה בחלק האחורי של הכתף הימנית (עמוד 11, שורות 10-9).

.24 בעקבות אירוע התקיפה, כאשר הגיע המשטרת, יצא העדה מDIRECTORIA ואחד השוטרים ניגש אליה. העדה סיפרה לשוטר אודות האירוע בו הבדיקה, והשוטר אף נכנס לביתה על מנת לבדוק מהיון הבדיקה העדה באירוע. אין חולק כי לא קיים בתיק מזכיר המתעד עניין זה.

.25 העדה שללה בתקוף, מספר פעמים במהלך עדותה, את גרסת הנאשם, לפיה הוא לא תקף את ש.ב. אלא רק ספג באופן פיזי את סערת הרגשות שלו בעת שהשתוללה, והוא רק ניסה להרגעה כשהוא אוחז בה ומנסה לחבקה או לעטוף אותה כפי שהדגימה הסוגירות (חיבוק בתנוחת מלך'). העדה עמדה על כך שמעשי הנאשם לא נראה כפי שהדגימה הסוגירות. העדה שללה גם כי ראתה את ש.ב. משתוולת.

העדה שללה את גרסת הנאשם גם לאחר שהוזג בפניה תיאור הרקע של סערת הרגשות בה הייתה נתונה ש.ב., כתענטת ההגנה, כהסביר להתנהגות הנאשם ושב., והעדה התעניקה שתיאור זה אינו תואם את מה שראתה.

העדה התעניקה שוב ושוב על כך שראתה **תקיפה באגורופים באזורי הכתף**, תוך שהיא שוללת מכל וכל את האפשרות שהתבלבלה, או שטעה בפרשנות של מה שראתה, או שלא ראתה את האירוע טוב, גם בשם לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולזווית הראייה שלו (עמוד 8, שורות 16-20; עמוד 11, שורות 22-22 ; עמוד 12, שורות 1-6).

.26 העדה העידה אודות החלון ממנה צפתה באירוע, ואף הצביעה על חלון זה בסרטו שהוזג לה בחקירה הנגידית והוגש בהסכמה (נ/7), ובוסףו של יום לא הייתה מחלוקת בין הצדדים לגבי הצפיה מחלון זה (ובסימון לחלון זה גם נערכה הצפיה בעת הביקור במקום).

כמו כן, העדה העידה כי בעת האירוע הנאשם ושב. עמדו על השביל, במעלה המדרגות ליד היציאה מהמבנה של הנאשם. העדה אישרה קיומה של גדר חיה בין הבניינים, אך הוסיפה ואמרה כי ישנו חילק בו אין שיכים ולכן קיימת זווית ראייה מחלונה אל עבר השביל, אל המקום בו עמדו הנאשם ושב. בעת האירוע. העדה אישרה כי זווית ראייתה הייתה מלמטה למעלה.

.27 העדה הבירה בעדותה כי לא הכירה את הנאשם ואת ש.ב., וכי לא שוחחה עמו לאחר האירוע. העדה גם לא ידעה מאים בדבר היחסים בין השניים.

.28 העדה אישרה בחקירתה הנגידית, כי בלילה עובר לאירוע המיוחס לנายนם בכתב האישום, התקשרה למושטרה הויל ושמעה מאזרע דירתהintendent הנายนם צעקות בין גבר לאישה, "ויכוח סוער", שגרם לה לחוש שיקירה משהו (עמוד 10, שורה 4). כמו כן, העדה כי לעיתים הנายนם צעק על בנו, וצעקות אלו עוררו בה תחושת אי נעימות בשל "החשש שיקירה משהו ולא הרעם עצמו" (עמוד 10, שורה 15).

.29. **לטענת המאשינה יש לתת את מלאו המשקל לעדות העדה נ' ב'**, שהנה עדת ראייה אובייקטיבית ונטולת כל מניע להטיח אשמת שווה בנאים. אין חולק כי אין בין עדה זו לבין הנאים וש.ב. היכרות כלשהי.

העדת ראתה את האירוע מזווית ראייה טוביה, מרחק לא רב, ובתנאי ראות טובים. בבדיקה שנערכ במקום גם בית המשפט התרשם באופן ישיר כי ניתן להבחן בנאים עומדים בכניסה לחצר, באזרור בו הבחינה העדה בנאים ובשב.

העדת העידה באופן מהימן ועקבי ומסרה גרסה אחידה.

העדת שללה בתקף את גרסת ההגנה, עדמה על גרסתה כי הנאים תקף את ש.ב., ושללה כי קיימת אפשרות שפרשה לא נכון את האירוע.

.30. **לטענת ההגנה אין לתת משקל ממשי לעדות העדה נ' ב'**.

ההגנה אינה טוענת כי העدة nisiqua להטיח אשמת שווה בנאים, אלא היא פירשה לא נכון את האירוע כהוינו. ש.ב. הייתה שרויה באותו העת בסערת רגשות וצעקה והנאים רק ניסה להרגעה באמצעות מגע פיסי.

פרשנותה המוטעית של העדה, לפיה סבירה כי הנאים תקף את ש.ב., נובעת מהטיה קוגניטיבית, וכוכח העובדה שמדובר בגבר ואישה, נוכח גודלו הפיסי של הנאים לעומת ש.ב., נוכח הרושם המוקדם של העדה כי הנאים הוא אדם אלים מילולית, נוכח הצעקות בשעת לילה, נוכח החשכה ותנאי התאורה (שלא תועדו על ידי המשטרת בזמן אמיתי), נוכח העובה שהנאים היה עם גבו אל העדה והעדת לא ראתה את פניה של ש.ב., נוכח זווית הראייה מתוך הבית בגובה ובמקום לא ידועים, נוכח ההפרעות בזיכרון הראייה (שלא תועדו על ידי המשטרת בזמן אמיתי), לרבות הסוגרים על החלון והגדר החיה, וכוכח מרחק הצפיה.

.31. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של עדות העדה נ' ב' - לרבות בחינת התרשםות הבלתי אמצעית ואותות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות, לרבות בחינה חיצונית לאור ראיות אחרות ולאור הביקור במקומות, ולאחר בחינת טענות הצדדים - באטי לכל מסקנה כי מדובר בעדה מהימנה, אשר יש להעניק לעדotta משקל ראוי ממשי.

.32. **התרשמותי הבלתי אמצעית** מהעדת ומאותות האמת שעלו מעדותה היא כי מדובר בעדה אמונה, ניטרלית ובלתי מגמתית, אשר מסרה בביטחון עדותאמת, מפורטת, ברורה, עקבית, קוורנטית ואחידה. העדה העידה על אשר ראתה, באופן ענייני, זהיר ובלתי מתלהם, ללא גזימות או הפרחות. העדה לא גישה בעדותה לסבירות ולהשערות והקפידה לדבוק רק באשר ראתה במו עיניה. העדה לא היססה גם לומר כאשר לא זכרה דבר מה. העדה השיבה בצורה ברורה ומשמעות לכל השאלות שהותכו בה בחקירה הנגדית.

.33. העדה מסירה **תיאור עקיби ואחד של ליבת האירוע**, שככל צעקות ומספר מכות שנענתו הנאים לש.ב. באזרור הגב והכתף באמצעות ידיו, כבר מהשלב בו מסירה את גרסתה לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע (**ת/2**), עברו להודעתה במשטרת בהמשך (**נ/9**) וכלה בעדותה בבית המשפט. כמו כן, בכל גרסאותיה מסירה העדה שזו לא הפעם הראשונה ששמעה צעקות מאחור בית הנאים.

עקבויות ואחדות הגרסה מחזקת את משקלה.

.34. אין מחלוקת על כך שלעדת אין כל היכרות מוקדמת או מאוחרת עם הנאשם ועם ש.ב., ועל כך שהוא עדת ראייה ניטרלית ונוטלת פניות.

חרף ניסיונות של הנאשם ושל ש.ב. בחלק מגרסאותיהם ליחס לעדת מניע זר למסירת גרסתה המפלילה, וחՐפ שאלות שנשאלה העדת בתחלת חקירותה הנגידית שרימזו גם כן על טענה מצד ההגנה למניע זר למסירת הגיסה, בסופו של יומם, ההגנה הסכימה כי לעדת לא היה כל מניע לטבול בנאשם אשם שווה שקרית, וכן הסכימה ההגנה כי בפנيتها למשטרה ובعدותה فعلת העדת מתוך אזרחות טוביה, בתום לב, בכונה כנה למסור בדיקת את אשר ראתה על מנת לסייע לרשות אכיפת החוק להגן על הטעונים הגנה.

כאמור לעיל, גם התרשומי הבלתי אמצעית מעודותה של העדת הייתה, שהעדת העידה באופן ענייני, בלתי מגמתי זהיר, וללא כל כוונה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם באופן מופרז.

גם נתונים אלו מחזקים את משקל עדותה של העדת.

.35. באשר לשאלת יכולתה הפיסית של העדת לראות את האירוע ואת מעשי הנאשם באופן טוב וברור - לאחר בחינות גרסאות העדת, כמו גם לאור מצאי הביקור במקום, סבורני כי הוכח במידה הדרישה שהעדת ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראייה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לא הוקם ספק שמא העדת לא ראתה בדיקת אשר עלי העידה.

בדבריה לשוטר במקום האירוע (**ת/2**) מסרה העדת כי הבדיקה בבני הזוג ובמכוות שננתן הנאשם לאישה באמצעות ידו, והוא לא סיגה את דבריה בכל אמרה שהיא ממנה משתמש כי התקשתה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראייה שלה או בתנאי הראות באותו מקום.

בהתודעה במשטרת (**ג/9**) סיפרה העדת בפירוט כיצד עמדה במטבח דירתה, שבkommen הראשונה, ולאחר ששמעה צעקות התבוננה מהחלון שמשקיף על גינתה הנאשם וראתה את הנאשם ואת ש.ב. עומדים בכניסה לגינת ביתו של הנאשם והנאשם מכח את ש.ב. באמצעות ידיו. גם בהודעה, העדת לא מסיגת את דבריה בכל אמרה שהיא ממנה משתמש כי התקשתה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראייה שלה או בתנאי הראות באותו מקום. יתרה מכך, העדה מספרת פרטים, כגון תיאור יחסית מדויק של האופן בו הכה הנאשם את ש.ב. כמו גם הבדיקה בครך ש.ב. החזיקה בקבוק בידה, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעדת ראתה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בריאות ובחזיות הראייה.

בדומה, גם בעדותה בבית המשפט העידה כי בעקבות צעקות ששמעה בין גבר לאישה ניגשה לחילון במטבח ביתה, הגובל עם החצר ממנה שמעה את הצעקות, והבינה בגבר, הוא הנאשם, ובאישה, צועקים אחד על השני, והנאשם היכה את אותה אישה. גם בעדותה מוסרת העדה פרטיים, לרבות תיאור יחסית מדויק של האופן בו הכה הנאשם את ש.ב. ושל האופן והזווית בהם ראתה את המכוות, ולרבות התיחסות לסתורון שהציג לה על ידי ההגנה (**ג/7**) תוך הצבעה בסרטון על חילון ביתה ועל הנזקודה בה ראתה את הנאשם ואת ש.ב., אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעדת ראתה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בריאות ובחזיות הראייה. בנוסף, העדה התעקשה שוב ושוב בעדותה על כך שראתה תקיפה באגרופים באזורי הכתף, תוך שהיא שוללת מכל וכל את האפשרות שתבלה, או שטעה בפרשנות של מה שראתה, או שלא ראתה את האירוע טוב, גם בשים לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולחזיות הראייה שלה.

העדת העידה בפירוט אודוט החולון ממנו צפתה באירוע, ואף הצבעה על חילון זה בסרטון שהציג לה בחקירה

הנגדית והוגש בהסכמה (נ/7), ובסופו של יומם לא הייתה מחלוקת בין הצדדים לגבי הצפיה מחלון זה (ובהמשך להלן זה גם נعرכה הצפיה בעת הביקור במקום).

כמו כן, העדה העידה כי בעת האירוע הנאשם ושב. עמדו על השביל, במעלה המדרגות ליד היציאה מהבניין של הנאשם. העדה אישרה קיומה של גדר חיה בין הבניינים, אך הוסיפה ואמרה כי ישנו חלק בו אין שיחים ולכן קיימת זווית ראייה מחלונה אל עבר השביל, אל המקום בו עמדו הנאשם ושב. בעת האירוע. העדה אישרה כי זווית ראייתה הייתה מלאמת מעלה.

העדה העידה כי לאחר האירוע שוטר נכנס לביתה על מנת לבדוק מהican הבדיקה באירוע. מכיוון שלא קיימם בתיק מזכיר המתעד עניין זה לא ניתן ליחס לדברים אלו של העדה משקל מחזק, אך בשים לב לכך שאין טענה למניע פסול בעדות העדה ומוסכם כי היא עדה ניטרלית ונוטלת פניות אין בכך גם כדי לפגוע במשקל עדותה בעניין האופן בו ראתה את האירוע.

ניתרויות העדה והיעדר טענה למנע פסול בעדותה מחזקים גם הם, כשלעצמם, את דבריה באשר לזרות הראייה ולתנאי הראות. העדה עמדה על דבריה בעניין זה, החל מדבריה לשוטר שהגיע למקום לאחר האירוע וכלה בעדותה בבית המשפט, ככלומר העדה ביססה את דבריה לגבי זווית הראייה ותנאי הראות לא רק על התרשומות חד פעמיות וקצרה בעת האירוע אלא גם על היכרותה המתמשכת עם זווית הראייה ותנאי הראות במקום לאורך כל התקופה שגרה בדירה, ולאחר הניטרליות שלה והיעדר טענה למנע פסול בעדותה אין סיבה שלא קיבל את דבריה ושלא לחתם להם משקל של ממש.

משכך, אני סבור גם כי לעובדה שהמשטרה לא תיעדה את זווית הראייה ואת תנאי התאורה ותנאי הראות של העדה בזמן אמת, לרבות קיומם של גורמים המפריעים לזרות הראייה ותנאי הראות, אין משקל ניכר בנסיבות המקירה, שכן בשים לב לניטרליות ולכנות של העדה אילו היו גורמים מפריעים היא הייתה מצינית אותם, ומושלא צינה ועמדת דיבוריה, אין סיבה לסבור שהיו גורמים מפריעים שכאלו.

36. התרשומות, באופן בלתי אמצעי, מהביקור במקום ומהצפיה אל עבר המקום בו עמדו הנאשם ושב. מהנקודה הקדומה ביותר האפשרית לנקודה ממנה צפתה העדה באירוע, מחזקים את המסקנה שהעדה ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזכות הראייה ובתנאי ראות סבירים.

כאמור, במסגרת הביקור במקום ערכתי צפיה מהנקודה הקדומה ביותר האפשרית לחalon ממנה צפתה העדה באירוע, מנוקודות שונות לאורך החלון וגביהים שונים, לרבות מהחלק התיכון של החלון, בתנאי תאורה כפי שטען להם הנאשם עצמו, אל עבר השביל ואל עבר נקודה הסמוכה לשביל, במקום לגביו אין חולק כי שם עמדו הנאשם ושב. במהלך חלק מהAIROU, כאשר במקום עמדה תחילתה ב"כ הנאשם ולאחר מכן עמד הנאשם עצמו.

התרשומות מהצפיה הייתה כי קיימת זווית ראייה ישירה מהחלון ממנה צפתה העדה אל עבר הנוקודות בהם עמדו הנאשם ושב., וכי הגדר החיה אינה חוסמת את זווית הראייה, גם שבעת הביקור היו מספר ענפים של צמחיה שחדרו לשדה הראייה, תוך הפרעה קלה ביותר. בנוסף, התרשמתי כי המרחק בין העדה לבין המקום בו עמדו הנאשם ושב. אינו גדול וכי ניתן לראות את דמות האדם העומד על השביל ובסמוך לו, גם שה_tAורה אינה חזקה מאוד. בהקשר זה יודגש כי ביצעתו את הצפיה בתנאי התאורה כפי שטען הנאשם שהוא באותו מקום בזמן האירוע. זאת ועוד, כאשר הצפיה הייתה אל עבר הנאשם התרשתי כי ניתן להבחין בדמותו בצורה ברורה יותר ובולטת יותר מאשר במבט כוכו, וזאת נוכח מימדי גופו הגודלים יחסית.

במסגרת התרשומי האמורה ל淮南 חשבון את העובדה שהצפיה שערכתי בזעמה מחוץ לבניין, מהצד החיצוני של החלון, בעוד העודה צפתה באירוע מתחוץ הדירה, כשל החלון סורגים וזוגות ולא ניתן לדעת היכן בדיק עמדה ובאיזה גובה עמדה, וכן ל淮南 בחשבון את הבדלי הגבהים בין לעדי העודה. לפיכך, בנסיבות את הצפיה שראשי צמוד כל הניתן לחלון, מספר נקודות לאורך כל החלון, תוך שניי הגבהה של ראשי, גם עד לחלק התחחות ביתר של החלון, ובchnerתי את חזיות הראה ואת תנאי הראות בצורה קפדנית זהירותה. לאור האמור, ובשים לב לכך שדירת העודה ממוקמת בקומת קרקע/מרתף, כך שהדעת נתנת שאין הבדלים ממשיים בין גובה הקרקע מחוץ לדירה ובתוך הדירה, וכך שהמරחקים בין המקום בו היה ראשי בעת הצפיה לבין המקום בו היה ראה של העודה בעת האירוע הנם זניחים בהתחשב בכלל הנ吐נים הפיסיים של המקום ושל מקום העודה, הנאים ושב. בעת האירוע, סבורני כי אין בתנאים האמורים כדי לפגום באופן ממש במשקל הצפיה שערכתי לצורך בוחנת עדות העודה והתרשומי חזיות הראה ומתנאי הראות.

אשר על כן, **התרשומי הבלטי אמצעית מהביקור במקום ומהצפיה מחזקת את המסקנה שהעודה ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש חזיות הראה ובתנאי ראות סבירם.**

37. ההגנה טוענת שהעודה פירשה לא נכון את האירוע כהוינו, נכון קיומה של **הטיה קוגניטיבית**. לטעתה הגנה, במצבות ש.ב. הייתה שריריה באותה העת בסערה רגשות וצעקה והנאשם רק ניסה להרגיעה באמצעות מגע פיסי, ואולם העודה הייתה נתונה להטיה קוגניטיבית ועל כן תפסה את אירוע קלטה אותו באופן שגוי ופירשה אותו לא נכון בכך שסבירה שהנאשם מכח את ש.ב. בנגדו לרצוניה.

38. טענת ההטיה הקוגניטיבית היא טענה מוכרת בעולם הפסיכולוגיה והוא אף קנחה לה אחזיה מסויימת בעולם המשפט. מהות הטענה היא כי ישנה נטייה שיטית ונורמלית שלבニアדמלטועיותבתפיסה, בקידוד, בזיכרון, בחשיבהאובייפוט, במיחוזד כאשר מתקיימים תנאים מסוימים הגורמים לבני אדם להשתמש בקייזוריידרכידילפשתאטלהילכיהחשיבהולקצראותהזמןהדרושלקבלתהחלטות, כגון שימוש בקונספציות לא מודעות.

במושור המשפטי-פלילי, כאשר הגנה טוענת להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית ביחס לעדותו של עד שנמצא מהימן על ידי בית המשפט עליה להראות תחיליה כי באותו מקרה מתקיימים תנאים המעודדים הטיה קוגניטיבית. בין התנאים הרלוונטיים לבחינת אפשרות התקיימותה של הטיה קוגניטיבית ניתן לציין תנאים המשפטים על הצורך בפשוט תהליכי חשיבה ובקיצור הזמן הדרוש לקבלת החלטות, לרבות משך הזמן בו האדם נחשף לאירוע ונדרש לתפוס את האירוע, לקודד אותו, לקלוט אותו, לעבד אותו ולהבין אותו; התנאים הסביבתיים ומידת המאמץ הנדרש מהאדם כדי לקלוט את האירוע, לקודד אותו ולעבד; אופי הזירה שבה התרחש האירוע; מידת ההיכרות של הסביבתיים אותם נדרש האדם לקלוט, לקודד ולעבד; אופי הזירה שבה התרחש האירוע; מידת ההיכרות של העד עם הדמיות שראה; כמות המידע ועושר המידע החזותי והקולוי שהצליח העד לקלוט ולזכור, והיכולת לאמת מידע זה בדיבובד; מצבו הנפשי של העד במהלך האירוע ומעורבותו בו; שיחות של העד עם עדים אחרים תוך כדי האירוע, קליטתו, קידודו ועיבודו; השלב בו יבש אותו אדם את תפיסתו לגבי האירוע; פרק הזמן שהלך מאז החשיפה לאירוע ועד לרגע בו נדרש אותו אדם למסור את זיכרונו לגבי האירוע ועוד. כמו כן, ניתן לציין תנאים המגבירים את סבירות השימוש בקונספציות בלתי מודעות, כגון סטריאוטיפים אתניים, ידיעות מוקדמות של העד, נסיבות טיפוסיות של אירוע בעל אופי מסוים ושל מעורבים בעלי תוכנות מסוימות, חוות אישיות קודמת V. E. Beety, *What The Brain Saw: The Case of Trayvon Martin and The Need for Eyewitness Identification Reform*,

. Denver University Law Review, Vol.90:2, 330

לאחר מכן, יש לבחון את הטענה גם לאור עדות העד והתרשומות הבלתי אמצעית של בית המשפט ממהימנותו. לבסוף, יש לבחון את הטענה לאור יתר הריאות במשפט, כדי לבחון האם הן מחזיקות את העדות ומחלישות את טענת ההטיה או האם הן מחלישות את העדות ומחזיקות את החשש להטיה.

רק לאחר בוחנת כלל האמור לעיל יכול בית המשפט לקבוע האם יש ממש בטענת ההטיה הקוגניטיבית במקרה מסוים והאם יש בה כדי לפגום במידה ממשית במשקללה של העדות.

זאת ועוד, כאשר הגנה לא מאשרת את התיאור הפיסי-עובדתי שמוסר העד בגרסתו ולא מסתפקת בתקיפת פרשנותו לתיאור זה, אלא טוענת גם כי התיאור הפיסי-עובדתי שמסר העד אינו נכון, כמו במקרה דנן, בו לטענת הגנה הנאשם לא הכה באמצעות ידיו את ש.ב. בוגופה כפי שהUIDה העודה אלא רק חיבק אותה ו"ספג את כאבה", טענת ההטיה הקוגניטיבית מכוונת לא רק נגד הפרשנות והשיפוט של האירוע על ידי העד אלא גם נגד תפיסת האירוע על ידי העד והזיכרונו שלו אותו. זהה טענה קיצונית יותר של הטיה קוגניטיבית, המטילה על הטוען אותה נטל נכבד יותר לשם ביסוסה.

39. במקרה דנן, אין חולק שמדובר באירוע שהתרחש בין גבר לאישה, שמיידי גופו של הנאשם גדולים משל ש.ב., שהאירוע התרחש בשעות לילה, ושנשמעו באירוע צעקות. בכל אלו יש כדי ליצור תנאים העולמים לכ准确性 להביא לשימוש בקונספציות בלתי מודעת, ועל כן יש בכך כדי להוכיח את בוחנת האפשרות שמא במקרה דנן הייתה נתונה העודה להטיה קוגניטיבית.

עם זאת, בוחנת נסיבות המקרה דנן, בוחנת מהימנות העודה, ובוחנת העדות לאור יתר הריאות במשפט, מובילה למסקנה כי אפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העודה כנטען על ידי הגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכתה.

40. ראשית, מגרסת העודה עוסקים מספר נתונים חשובים אשר מצמצמים את ההסתברות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן, במיוחד כאשר הטענה מכוונת גם לתפיסת האירוע על ידי העודה וזיכרונה אותו:

1. העודה לא צפתה באירוע באופן אקראי במקום שבו מוכר לה (כמו במקרה של עד ההולך ברחוב ונחשף אקריאטי לאירוע פתאומי), אלא היא צפתה באירוע מחلون ביתה, כאשר תנאי הראות, תנאי המקום, וחוויות הראה מוכרים לה. נתון זה מצמצם את כמות המידע שהעודה נדרשה לקלוט ולעבד במהלך האירוע ואפשר לה להתרוך בתפיסת האירוע עצמו, בקליטתו ובעיבודו;

2. משך הזמן בו צפתה העודה באירוע לא היה קצר, נקודתי ורגעני, אלא הוא נמשך זמן מה. תפיסת האירוע, קליטת eventdata ועיבודו במשך זמן זה נתנו לידי העודה את הכלים הדורשים כדי להבין מה טיב eventdata בו היא צופה, ויש בכך כדי לצמצם את החשש מפני טעות, הבלבול או פרשנות מוטעית;

3. אין חולק כי במהלך eventdata הנאשם ושב. אין מקום למקום. על כן, העודה צפתה eventdata במשך זמן מה, כשהנאשם ושב. אינם סטטיים, באופן שmagbira את יכולתה להבין את טיב eventdata בו היא צופה ולהימנע מטעויות, הבלבול או פרשנות מוטעית, וזאת גם שהעודה השנאשם היה עם

גבו אליה ושהיא לא ראתה את פניה של ש.ב.;

4. חרף העובדה שהאירוע התרחש בשעת לילה, וחרף העובדה שהעודה צפתה באירוע מبعد לחילון דירתה, העודה העידה כי תנאי הראות במקום בזמן האירוע היו סבירים, וכי הייתה לה זווית ראייה טוביה על הנאשם ועל ש.ב..

טענה זו של העודה אוששה, כאמור, באופן ממשי, לאחר ביצוע הביקור במקום והתרשםתו הבלתי אמצעית של בית המשפט. נתון זה מחזק את המסקנה שהעודה קלטה את האירוע ועיבדה אותו בתנאים סבירים ובצורה טוביה ומדויקת. העובדה שתנאי הראות, זווית הראייה ומרחק הראייה לא תועדו על ידי המשטרה בזמןאמת, אינה פוגמת באופן ממשי במסקנה זו במקרה דנן, הן נוכח מהימנותה של העודה ומשקל גרסתה גם בעניין זה, והן נוכח המסקנות מהביקורת במקום, אשר נערכ בתנאים קרובים ככל הנימן לתנאים שררו באירוע ובהתחשב בסיגים ומגבלות הנובעים מהשוני בין נקודות הצפיה של העודה ושל בית המשפט, וכן נערכ בתנאי התאורה שהציג הנאשם עצמו בעת הביקור במקום;

5. לדברי העודה גם שאינה מכירה את הנאשם ואת ש.ב., אין זו הפעם הראשונה שהיא רואה את הנאשם (עמוד 8 לפרטוקול, שורות 11-9). גם נתון זה מ指挥 את כמות המידע שהיא עליה לתפוס, לקלוט ולעבד באירוע ואפשר לה להתרכז בתפיסת האירוע, בຄלייטתו ובעיבודו.

בקשר זה יעיר, כי העודה שב吃过 נחשפה לצעקות של הנאשם, לרבות כלפי ש.ב. והילד, ואף התקשרה בעבר למשטרה לאחר ששמעה צעקות מחשש שיקרה דבר מה (עמוד 7 לפרטוקול, שורות 19-17; עמוד 9, שורות 10, שורות 4-2; עמוד 29-31; עמוד 27, שורות 2-4; הודיעת העודה במשטרה, נ/9, שורות 7-5), אך היא לא העודה כי טרם האירוע ידעה או סקרה שהנאשם הוא אדם אלים פיסית. מכאן, שאין בחשיפתה של העודה לצעקות הנאשם בעבר כדי להגביר במידה ממשית את האפשרות להטיה קוגניטיבית. כמו כן, אין חולק כי העודה היא עודה ניטרלית ונוטלת מניע לסביר את הנאשם, ואין טענה כי העודה חוויתה בעבר אירוע דומה בעצמה או שנחשפה לאירוע דומה, וגם נתונים אלו מ指挥ים את האפשרות להטיה קוגניטיבית;

6. העודה מסרה בעדותה שבנוסף לכך שראתה את האירוע, היא גם שמעה צעקות וחילופי קללות בין הנאשם לבין ש.ב. (עמוד 6 לפרטוקול, שורות 30-28; הודיעת העודה במשטרה, נ/9, שורות 3-2; דוח הפעולה של השוטר בעדני, ת/2). על כן, העודה לא רק ראתה את האירוע כ"سرט אילם" אלא גם שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם לבין ש.ב., וכן נזהה תורם משמעותית ליכולתה של העודה להבין כהלכה את טיב האירוע שראתה, מבלי לטעות, להתבלבל או לפרש לא נכון.

כמו כן, נתון זה משתלב עם דבריהם של הנאשם ושל ש.ב. עצם במשטרה, לפיהם אכן היה ויכול מילולי קולני ביניהם במהלך האירוע (דו"ח הפעולה של השוטר בעדני, ת/2; הודיעת הנאשם נ/1, שורה 4).

יצוין, כי בתחילת מסרו הנאשם וشب.ב. במשטרה, כאמור, כי התווכחו ביניהם וצעקו, כפי שאף מסרה העודה, אך בהמשך, מסרו כי ש.ב. התווכחה עם אחיה בטלפון וצעקה עליהם, וכי למעשה לא היה ויכול בין הנאשם לבין ש.ב.. ברוי כי משקלה של גרסה מאוחרת זה נמוך, כפי שיפורט בהמשך. סבורני כי בכך יש כדי לחזק את המסקנה שהבנת העודה את האירוע שראתה וسمעה הייתה הבנה נcona ותואמת את המציאות;

7. העדה הוסיפה ופירטה בגרסתה פרטים מדויקים אודות מה שראתה ושמעה באירוע, כגון העובדה שבמהלך האירוע שמעה ילד שצעק לש.ב. לבסוף מהמקום (עמוד 6 לפרטוקול, שורה 33; עמוד 7, שורות 6-5; והודעת העדה במשטרה, נ/9, שורות 3-4) וכגן העובדה שראתה בידה של ש.ב. בקבוק אלכוהול (הודעת העדה במשטרה, נ/9, שורה 11). הבדיקה של העדה בפרטים אלו זיכרונה אודותיהם, תומכים במסקנה שהעדה תפסה את האירוע, קלטה אותו ועיבדה אותו בצורה טוביה ומדויקת;

8. כאמור, העדה מסרה שבמהלך האירוע שמעה ילד שצעק לש.ב. לבסוף מהמקום. לא הועלתה כל טענה שהעדה לא שמעה נכון דברים אלו והעדה לא נחקרה בסוגיה זו. כמו כן, גם העד מ' ב' מסר ששמע ילד צעק ובהמשך אף בוכה, באופן המחזק את דבריה אלו של העדה. על כן, העובדה שהילד צעק לש.ב. שתברוח מהמקום מחזקת את המס肯ה שהעדה פירשה נכון ובמדויק את שראתה ולא הייתה נתונה להטיה קוגניטיבית, שכן אין סיבה שהילד יצעק לש.ב. לבסוף אם הנאשם רק חיבק אותה מתווך ניסיון להרגעה ולעומת זאת קרייאטו של הילד לש.ב. לבסוף אם הממקום מתישבת היטב עם דברי העדה שהנאשם היכה את ש.ב. מכות של ממש, בניגוד לרצונה;

9. העדה צפתה באירוע כעדת ראייה המתבוננת מהצד, ולא כמי שמעורבת באירוע עצמו. כמו כן, העדה לא דיווחה על שינוי במצבה הנפשי במהלך האירוע, כגון מצב דחק וכד'. בנוסף, העדה לא העידה כי בעת צפותה באירוע היא ניהלה שיחה עם אנשים נוספים שצפו באירוע תוך כדי הצפייה. נתונים אלו משפרים את יכולתה של העדה לקלוט את האירוע, לתפוס אותו, לקודד אותו ולעבד אותו כהלכה ולא הטיה קוגניטיבית;

10. העדה לא מירהה לתקשר למשטרה כבר בתחילת האירוע, אלא המתינה עד לסיוםו, ורק לאחר שהגיעה משטרה למקום פנתה לשוטר ומסרה את גרסתה לאשר ראותה. נתון זה מלמד כי העדה לא מירהה לגבות תובנות באשר לטיב האירוע, ורק לאחר צפותה באירוע כולה במשך מספר דקות שוכנעה שמדובר באירוע תקיפה מצדיק דיווח למשטרה. אכן, יתכן שהעובדה שעהדה ראתה את שוטרים במקום השפיעה גם על הבנתה ביחס לטיב האירוע בדייעבד, אך ההתרשומות מעודות העדה בעניין זה (עמוד 6 לפרטוקול, שורה 27 - עמוד 7 לפרטוקול, שורה 16), כמו גם בחינת דבריה של העדה לשוטר במקום (ת/2) ובಹודעתה במשטרה (נ/9) מלמדים כי בעת שהעדה נῆגה לשוטר במקום הבנתה ביחס לאירוע כבר הייתה מגובשת וכי לנוכחות המשטרה במקום לא הייתה השפעה של ממש על הבנתה את האירוע בדייעבד.

במקביל, העדה מסרה את גרסתה לאירוע שראתה מיד בסמוך לאחר האירוע, לשוטר שהגיע למקום ומאותר יותר בוחנת המשטרה, כך שגרסה זו נמסרה כאשר זיכרונה מהאירוע היה טרי ומידי. העדה חזרה על גרסה זו גם בעדותה בבית המשפט.

41. שנית, כאמור, קבועי, בין היתר על סמך התרשומות הבלתי אמצעית מהעדה, כי מדובר בעודה מהימנה, אשר יש להעניק לעדותה משקל ראוי ממש.

טענת ההטיה הקוגניטיבית והאפשרות שהעדה טעה או התבבללה בתפיסת האירוע וקליטתו או פירשה לא נכון את הדברים שראתה הוטחה בעודה בצורה ברורה ומפורשת במסגרת חקירותה הנגדית, והיא שללה אפשרויות אלו באופן פוזיטיבי ונחרץ, ועמדת על כך ש.ב. לא השתוללה, שהיא יכולות וצעקות, בעיקר מצד הנאשם, שהיו

מכות של ממש מצד הנאשם כנגד ש.ב., ולא מדובר ב"סיגת כאב" או בחיבור או משהו דומה. סבורני כי יש להעניק משמעות ממשית לעמדתה של העדה.

אמנם, לעיתים, כאשר מתקיימת הטיה קוגניטיבית, לא ניתן לראות בעמידתו של העד על גרסתו כנתון השולל את האפשרות להטיה קוגניטיבית, נוכח הנטייה הטבעית של עד להתבצע בעמידתו המשוכנעת, במיוחד לאחר שעמידתו זכתה לגבוי חיזוני (מעצם הגשת כתוב האישום). ואולם, במקרה דנן, בשים לב לטרחה, להשיקעת הזמן, לחוסר הנעימות, ולצורך להתמודד מול טענות הנאשם, הכרוכים במסירת גרסה מפלילה כנגד הנאשם במשטרה ובבית המשפט, דומה כי לא הייתה לעדה, שאין חולק כי היא נטולת עניין אישי, כל סיבה לפנוט למשטרה מלכתחילה, ובוודאי שלא להמשיך ולעמוד על גרסתה בחקירות המשטרה ובעדותה בבית המשפט, אלמלא הייתה מושוכנעת לחלוין בדבריה בגין מה שראתה ושםעה, ופעלה מתוך אזרחות טוביה ואחריות. העדה יכולה להיות לבחור שלא להתעורר ולא לפנוט למשטרה מלכתחילה, ואף יכולה להיות לסיג את דבריה ולאשר את טענות ההגנה בדבר טעות או בלבול או פרשנות שגויות במהלך עדותה, וכך לחסוך עצמה את הקשיים האמורים, מבלי שאיש היה בא אליה בטענות. אולם, חרף הקשיים האמורים, העדה בחרה, לכל אורך הדרכו, לעמוד על דבריה בעקביות, באופן המלמד על מידת הודהות שלה בגין מה שראתה, על העדר ספקות בקרבה גם כאשר אפשרות הטעות או הבלבול או הפרשנות השגויות הוצגה לה באופן ישיר וברוח. זאת ועוד, עדותה של העדה בבית המשפט הייתה זהירה, מדודה ובלתי מגמתית (ראו, למשל: עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 29-24; עמוד 8, שורה 20), והיא לא הותירה כל רושם של עדה דזוקנית המתבצרת בעמידתה ולהותה לסביר את הנאשם. על כן, עם כל זהירות המתחיכת, ולאחר שהתרשםת באופן בלתי אמצעי מתחשובת העדה בסוגיה זו, סבורני כי יש בכך כדי לחזק במידת מה את המשקל שניית לייחס לעדותה ולהקفين את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

42. שלישית, בחינת עדות העדה לאור יתר הראיות בבית המשפט, ובמיוחד לאור עדותו של עד הتبיעה הנוסף, מר מ' ב', מעלה כי יתר הראיות מוכיחות את עדות העדה ומצמצמות עד מאוד את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

כפי שיפורט בהמשך, במסגרת ראיות המאשימה העיד עד ראייה נוספת לאירוע, מר מ' ב'. ניתוח עדותו של עד זה יובא בהמשך, אך כבר עתה יזכיר כי עדותו נמצאה מהימנה בעיני ומצאתה להעניק לה משקל של ממש. כמו כן, גם לגבי העד ב' אין מחלוקת כי הוא עד ניטראלי, שאינו מכיר את הנאשם ואת ש.ב., ואין בכך ההגנה כל טענה למניע מצדו לסביר את הנאשם. העד ב' מסר את גרסתו, במשטרה ובעדותו בבית המשפט, אשר לדברים שראה ושמע באירוע. גרסתו של העד ב' מציגה תיאור עובדתי דומה לתיאור שמוסרת העדה נ' ב', וגם הוא שלל באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה שוצגה לו בדבר השטוללותה של ש.ב. בשל ויכוח עם אחיה ו"סיגת כאבה" על ידי הנאשם בדרך של חיבור או בדרך דומה, שלל את האפשרות שטענה או התבלבל או פירש לא נכון את מה שראה, ועמד על גרסתו אשר למה שראה ושמע ועל כך שראה את הנאשם מכיה את ש.ב. מכות של ממש. בדומה לעדותה של העדה נ' גם העד ב' העיד כי ראה את הנאשם מכיה את ש.ב. באמצעות ידיו בפלג גופו העליון, באחור הכתפיים והראש, גם הוא העיד שצפה באירוע שנמשך מספר דקות, כאשר הנאשם וש.ב. זרים מקום למקום, גם הוא העיד על כך ששמע צעקות וחילופי קיללות בין הנאשם לבין ש.ב., גם הוא העיד על כך שראה לצד כבן 8-6 במקום ושמע אותו צועק, וגם הוא העיד על כך שראה בקבוק בידה של ש.ב..

העד ב' צפה באירוע מזוויות שונות לחלוין מהזווית בה צפתה באירוע העדה ב' - מחלון ביתו, שנמצא בקומה השנייה של בניין שמול לבתו של הנאשם. מגרסאות העדים ב' וב' אשר למקומות של הנאשם ושל ש.ב. בזמן

שצפו בהם עולה כי כל אחד מהעדים ראה למעשה חלקים שונים של האירוע - העדה ב' ראתה את הנאשם ואת ש.ב. כشعמדו על שביל הכניסה לבניין ועל הדשא הסינטטי בסמוך לו, ואילו העד ב' ראה אותם כشعמדו ברוחבה שמטה לבניין בו מתגורר הנאשם ובמהשר ברחוב. אין חולק כי לא היה כל קשר בין העדה ב' לבין העד ב', לפני האירוע, במלהלו או לאחריו, וכל אחד מהם פנה באופן עצמאי למשטרה.

הנה כי כן, מדובר בשתי עדויות מפורחות, דומות ומשלימות, של שני עדוי ראייה ניטראליים ובלתי תלויים, שראו את האירוע מזוויות שונות ובמיקומים שונים ומסרו את גרסתם למטרתה בנפרד בזמן האירוע או בסמוך לאחריו, ואשר שוללים באופן פוחטיבי את תיחת ההגנה ועומדים על גרסתם.

לפיכך, סבורני כי לשילובן של עדויות העדים ב' וב' יש במקרה דן כוח ראייתי איגבורי (סינרגטי) ממשי, והעדויות מציגות למעשה תصرف ברור וחידוש מעשי באשר לתיאור האירוע ונסיבותו. בכך יש כדי לצמצם עד מאד את האפשרות להתקיימות הטיה קוגניטיבית במקרה דן מצד שני העדים, עד כי אפשרות זו הופכת לתיאוריתית וערטילאית בלבד.

.43. יתר הראיות שהוגשו ונשמעו במשפט מוכיחות גם הן את עדות העדה ב' וממצמות את האפשרות להתקיימות הטיה קוגניטיבית מוצאה במקרה דן.

כאמור לעיל, תוכאות הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט חיזקו את טענת העדה כי צפתה באירוע וראתה אותו בבירור.

גם גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. מוכיחות במידת מה את עדותה של העדה. כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. מסרו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני (ראו **ת/2** - דז"ח פעולה של השוטר רועי בעדי), שהוגש בהסכם ללא חקירת השוטר, קרי תוך הסכמת ההגנה לאמיתות תוכנו). הנאשם חזר על דברים אלו גם בהודעתו למטרתה בסמוך לאחר האירוע (**ת/1**, שאף היא הוגשה בהסכם ולא חקירת גובה ההודעה). רק בהמשך שינו הנאשם וש.ב. את גרסתם וטענו כי לא היה ביניהם ויכוח מילולי. אישורם המיידי והספונטאני של הנאשם ושל ש.ב. כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני מתישב עם עדות העדה אודות הדברים שראתה ושמעה, הן באשר לצעקות ולקללות שהעדה שמעה והן באשר לרקע לתקיפה הפיסית של ש.ב. על יديו הנאשם.

.44. אשר על כן, בוחינת נסיבות המקרה דן, בוחינת מהימנות העדה, ובוחינת העדות לאור יתר הראיות במשפט, מובילת למסקנה כי האפשרות שבמקרה דן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העדה כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאוריתית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכתה.

.45. לאור המקובל - **אני קובל עי העדה נ' ב'** הנה עדה מהימנה ואני מוצא להעניק לעדותה משקל ראוי ניכר.

עדות העד מר מ' ב'

.46. מ' ב' הוא אחד משני עדוי ראייה שהיו עדים לאירוע, והוא זה שהתקשר למטרתה במהלך האירוע ודיווח בזמן אמיתי על האירוע למועד 100. העד העיד בבית המשפט, וכן הוגש בהסכם

הודיעתו במשטרה (ג/8), ודיסק הכלול את הקלטת שיחתו של העד עם מוקד 100 של המשטרה בזמן אמת (ת/5).

47. העד הנ שכנו של הנאשם, ומתגורר בקומת השניה באחד הבניינים שմול לבניין בו מתגורר הנאשם, כאשר חלון חדר המגורים בדירתו פונה לרחוב. בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגורר בדירה חדשניים. אין חולק כי אין לעד כל לו קשור אישי לנายน או לש.ב.. העד כי מעולם לא היה בין לביין הנאשם סכוסך כלשהו.

48. בעודתו, העד התקשה לזכור את פרטי האירוע נכון הזמן שחלף, ואישר כי הדברים שמסר בהודיעתו במשטרה (ג/8) הם אמת (עמוד 14 לפורוטוקול, שורות 18-17).

49. לדבריו העד, ביום האירוע, בעקבות כך ששמע צעקות של ילד בן 6 הוא ניגש לחילון דירתו הפונה לרחוב, והבחן בנายน מכח את אשתו, ברוחבה מתחתי לאחד הבניינים "מצד ימין ממול" (עמוד 13 לפורוטוקול, שורה 24).

העד התקשה לזכור פרטיים את האירוע ותייר: "לא זכר בדיק, היו מכות לפנים ובשלב מאוחר היו בעיתות, אני לא זכר בדיק את המכות אבל היו מכות". (עמוד 13, שורות 31-30). בהמשך דבריו סיפר העד כי הנאשם חבט בש.ב. בכתף ובפנים בעוצמה חזקה.

בחקירה הנגדית, עומת העד עם העובדה שב הודעתו במשטרה לא מסר כי תקיפת הנאשם כללה גם בעיתות בש.ב., והעד והшиб "אני לא יודע איך אני מסביר את זה. ממה שיצא לי לקרו, אני זכר מכות בכתפיים ואני זכר בחוץ ברחוב, ואני חשב שאני זכר בעיתות. אני לא זכר את המיקומים בגוף בצוואר ברורה... אני חשב שהוא בעיתות, אני יודע שהיתה אלימות ואני לא זכר את המיקומים... אני יכול לומר בכללי שהיתה אלימות לא קלה ושဆה לא ברחה" (עמוד 19, שורות 1-12). העד שב והעד כי עוצמת המכות הייתה חזקה.

50. לדברי העד בשלב האחרון של האירוע המתлонנת ניסתה "להחזיר" לנายน. לאחר שהוצאה לעד הודיעתו במשטרה העד כי ש.ב. ניסתה להדוף את הנאשם ואולי גם היכתה אותו, אך הוא אינו זכר (עמוד 16 לפורוטוקול, שורות 4-3). בחקירה הנגדית הסביר העד כי הוא זכר שהאיש הדפה את הנאשם בחלק האחרון, וייתכן שגם דחפה אותו בחלק הראשון של האירוע, וכך גם הטען בהודיעתו (עמוד 21 לפורוטוקול, שורות 5-1).

בהתיחס להתנגדות ש.ב. במהלך האירוע העד כי התרשם שהוא "חזק" ועמדת בסמוך לנายน, ולא נמלטה מהמקום. בחקירה הנגדית העד אישר כי כאשר התקשר למשטרה (ת/5) הביע תמייה מודיע ש.ב., אשר הוכחה על ידי הנאשם, נותרה לעמוד מולו, ולא הלכה מהמקום. העד אישר עוד כי בהודיעתו במשטרה ציין כי ש.ב. לא פחדה منهinem.

51. בהודיעתו במשטרה (ג/8) מסר כי הבחן שהאיש החזקה בבקבוק בחלק מהאירוע. העד עומת עם העובדה כי לא חזר על דברים אלו בעודתו בבית המשפט, והшиб כי בעת העדות לא ذכר את הדברים ורק לאחר שקרה את ההודעה במשטרה נזכר בזה. העד הוסיף ואמר שיתכן שהאיש נטל את הבקבוק מפה מחזר סמוך, שכן השניים עמדו ליד הפתחים, אך הוא אינו זכר זאת כעת ויש להעדייף את גרסתו בעניין במשטרה (עמוד 19 לפורוטוקול, שורות 25-20).

בהתיחס לדבריו בהודעתו במשטרה לפיה סבר כי יתכן שהאישה החזיקה בבקבוק על מנת להגן על עצמה, אמר העד כי זו פרשנות שלו לסייעתה, וכי האישה לא הכתה את הנאשם באמצעות הבקבוק אלא הדפה אותו בידיה.

.52. בשלב מסוים של האירוע העד צעק לעבר הנאשם, כי אם לא ייחדל ממעשיו הוא יתקשר למשטרת. לאחר שלא הייתה התיחסות לדבריו מצד הנאשם ושוב, העד התקשר למשטרת.

לדבריו הנאשם המשיך להכות את ש.ב., ובשלב מסוים ש.ב., יצאה לרחוב, ולאחר מכן חזרה פנימה. מספר דקוטות לאחר מכן הגיעו למקום האירוע משטרת.

לדבריו, באירוע נכחו הנאשם, ש.ב. וילד בן 6.

.53. בהתיחס לכולתו לראות מחלון דירתו את האירוע העד כי המרחק בין החלון לבין מיקום קירות האירוע הוא כ-15 מטרים, והוסיף "אני יכול לראות את מה שקרה מתחת לבניינים. אני רואה מלמעלה למטה". (עמוד 14 לפרטוקול, שורות 8-7).

העד לא זכר את מצב התאורה בעת האירוע שהתרחש כאמור בשעות הערב, ולאחר שרווען זכרונו באמצעות הודיעתו במשטרת העד כי הייתה תאורת רחוב רגילה.

בחקרתו הנגדית, אישר העד כי הוא מתגורר בדירה בבניין כפי שהוצג לו בתצלום - נ/5, ובسرטן ההגנה שנשמר על גבו דיסק או קי - נ/7. העד אישר כי מקום האירוע הוא במבנה עליו הצבעה הנאשם בסרטון נ/7. העד עמד על קר כי הבchin היטב באירוע מחלון דירתו, וזאת למוראות המרחק למקום האירוע, שעת החשכה, ותנאי הסביבה שכלו עמוד חשמל ברחוב ועמודי בטון מתחת לבניין של הנאשם, ומכוניות שחוננות ברחוב (עמוד 22 לפרטוקול, שורות 6-1).

כמו כן, לדבריו אירוע התקיפה בו צפה נמשך כ-10 דקות, וזאת בהתאם להודעתו במשטרת (נ/8).

.54. העד התקשה לזכור כיצד התנהג הילד בעת האירוע, למעט כי הוא צעק לעברו שלא ניתן את המשטרת. לאחר שרווען זכרונו באמצעות הודיעתו במשטרת, קרא מהודיעתו ואמר "הילד בכہ וביקש ממשטרת... אני לא זכר נקודתי בכל שלב מה הוא עשה... כתוב שהילד רץ מבוהל. אני זכר את זה הוא בכہ ולא רצה שאזמין משטרת". (עמוד 15 לפרטוקול, שורות 16-18).

בחקרתו הנגדית העד עומר זאת במשטרת כי במקומו לא ציין שהילד ביקש ממנו שלא להזמין משטרת, והעד השיב כי הוא זכר שכן אמר זאת במשטרת, ובכל מקרה הוא זכר שזה אכן קרה (עמוד 21, שורות 13-12).

העד העד כי הילד היה במקום חלק מהאירוע, נראה בחלקו האחרון, שהתרחש בחוץ, ברחוב (עמוד 21 לפרטוקול, שורות 26-19).

.55. בפני העד הושמעה הקלטה של השיחה בה הזמן את המשטרת (ת/5), והעד אישר כי הוא דובר בשיחה (עמוד 16, שורה 14).

.56. העד שלל בזוקף את גרסת ההגנה כי הנאשם ניסה לחבק את ש.ב., להרגעה ולנחמה, או כי הוא פירש לא נכון את התנהלותו של הנאשם ושוב. באירוע: "לא התבבלתי, הייתה שם אלימות... זה

לא משהו שאפשר היה להתבלבל לגביו. אם זה היה מבלבל לא הייתי קורא למשטרה" (עמוד 16 לפרטוקול, שורות 20-15).

גם בחקירה הנגידית העד חזר ושלל בטעוף את גרסת ההגנה לפיה המגע הפיזי בין הנאשם לש.ב. התרמצה בנסיבות להרגעה ולהשתלט עליה בעקבות סערת הרגשות הקשה בה הייתה שרואה: "כבן אדם הגיוני זה לא יכול להיות. זה לא היה ניסיון הרגעה. יכול להיות שכן, אבל לאvr נראה לי. אני לא יודע אני לא מכיר אותם, זה לא היה נראה כאילו הוא מנסה להרגיע אורה. זה נראה כמו מריבה... נכון. כשאת נותנת את ההקשר זה לא נראה לי הגיוני מה שאתה אומרת" (עמודים 14-12 לפרטוקול).

57. לטענת המאשימה עדותם של העד מ' ב' היא מהימנה, עקבית ואחדת ועל כן יש להעניק לה את מלאה המשקל.

העד מסר גרסה עקבית, החל מהדברים שמסר בזמן אמת ובאופן ספונטני ותוודו בהקלת שתி השיחות שערך למועד 100 (**ת/5**), עברו להודיעו במשטרה (**נ/8**) וכלה בעדותו בבית המשפט.

לשיטת המאשימה העד מ' ב' הוא עד ראייה אובייקטיבי, שאינו מכיר את הנאשם ואת ש.ב. ואין לו כל מניע לטפלול על הנאשם אשחת שווה.

כמו כן הוא אינו מכיר את העדה נ' ב' והוא הבחן באירוע מצויה שונה ממנה וכאשר הנאשם וש.ב. עמדו במקומות שונים מלוא שביהם ראתה אותם העדה ב', אך בכל זאת מסר תיאור דומה מאוד לתיאור שמסרה ב'.

העד שלל בטעוף את גרסת ההגנה כי הנאשם חיבק את ש.ב., ודבק בגרסתו כי הוא תקין אותה, בדיק באותו האופן שתיארה העדה ב'.

בביקורת שערך בית המשפט במקום האירוע, שכלל גם צפייה על המקום מחלון ביתו של העד, בדיק מאותה הנקודה ממנו צפה העד באירוע, התרשם בית המשפט באופן בלתי אמצעי כי ניתן להבחן בנאשם עומד בשני האזוריים שביהם העד הבחן בנאשם ובש.ב. על פי גרסתו, שני אזוריים כאלה אינם העדה ב' לא יכולה להיות להראות. בכך יש כדי לחזק את אמינות עדותם של העד ואת משקללה.

58. לטענת ההגנה אין לחתן משקל ממש לעדות העד מ' ב'.

לטענת ההגנה גם העד ב' פירש באופן מוטעה את האירוע שראה.

ההגנה אינה טוענת כי העד ניסה להטיח אשחת שווה בנאשם, אלא הוא פירש לא נכון את האירוע כהוויתו. ש.ב. הייתה שרואה באותה העת בסערת רגשות וצעקה והנאשם רק ניסה להרגעה באמצעות מגע פיסי.

גם פרשנותו המוטעית של העד ב', לפיה סבר כי הנאשם תקין את ש.ב., נובעת מהטיה קוגניטיבית, נוכח העובדה שמדובר בגבר ואישה, נוכח גודלו הפיסי של הנאשם לעומת ש.ב., נוכח הצעקות בשעת לילה, נוכח החשכה ותנאי התאורה (שלא תועדו על ידי המשטרה בזמן אמת), נוכח מרחק הצפיה, נוכח זווית הראייה שהופרעה על ידי עמוד התאורה ברחוב, עמודי הבטון מתחת לבניין והמכוניות ברחוב.

לשיטת ההגנה, לעד ב' יש נתיה להשלים פרטים שאינם ידועים לו על סמך השערות, ובכך יש כדי לחזק את המסקנה שפירש את טיב האירוע שראה באופן שגוי ואף השלים פרטים שלא התרחשו, חלק מהטיה הקוגניטיבית. כך, העד טוען כי הנאשם בעט במלוןנות, עובדה אשר לא מסר כלל בהודיעו במשטרה. כך גם

אישר כי הסיק, על סמך פרשנותו הסובייקטיבית לסתוטואה שראה, ש.ב. החזקה בביטחון זכויות על מנת להגן על עצמה. בנוסף, דברי העד כי הנאשם הכה בעוצמה את ש.ב. אינם עולמים בקינה אחד עם העובדה שלש.ב. לא היו כלל חבלות על פניה וגופה, ונתון זה מUID על כך שהעדים נוטה להציג בתיאוריו ולהשלים פרטים אשר לא התרחשו. זאת ועוד, במהלך הביקור שערק בית המשפט במקום הוסיף העד כי מצב התאורה במקום בעת האירוע היה טוב יותר מאשר בעת הביקור במקום, וזאת בניגוד לעדותו, שם טען כי אינו זוכר את מצב התאורה.

לא זו אף זו, לאחר שנערך על ידי בית המשפט ביקור מקום, טענה ההגנה כי נפלו מחדלי חקירה בתיק עת לא תיעדה המשטרת את תנאי השטח, הצמחייה והຕאורה במקום לאחר האירוע, והדבר מקיים ספק אם אכן היה אפשרות העד להבחן באירוע באופן ברור.

לשיטת ההגנה עדות העד ב' למעשה מחזקת את טענתה כי הנאשם כלל לא תקף את ש.ב. בנויגוד להסתמכתה, שכן כבר בדיוחו למועד המשטרת אודות האירוע הביע העד תמייה לפיה הגם שה הנאשם מכח את ש.ב., הלה המשיכה לעמוד מול הנאשם ולא עזבה את המקום, והעד חזר על כך גם בהודעתו למשטרת וגם בעדותו בבית המשפט.

59. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של עדות העד מ' ב' - לרבות בחינת התרשםות הבלתי אמצעית ואודות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות, ולרבות בחינה חיצונית לאור ראיות אחרות ולאור הביקור במקום, ולאחר בחינת טענות הצדדים - באתי לכל מסקנה כי **מדובר بعد מהימן, אשר יש להעניק לעדותו משקל ראוי ממשי**.

60. **התרשםות הבלתי אמצעית** מהעד ומאותות האמת שעלו מעדו היא כי מדובר بعد אמין, ניטרלי ובבלתי מגמתי, אשר מסר בביטחון עדות אמת, ברורה, מפורטת מאוד, ובעלת ליבת אירוע עקבית, קוהרנטית ואחדת. העד העיד על אשר ראה ושמע, באופן ענייני, בלתי מתליהם, ללא הגזומות, אמריות גורפות או הפרחות. העד לא היסס לומר כאשר לא זכר דבר מה, וסיג את דבריו בהתאם. העד השיב בצורה ברורה, בטוחה, מפורטת ומשמעות לכל השאלות שהוטחו בו בחקירה הנגדית.

העד אף שלל באופן פוזיטיבי את טענות ההגנה, לפיה התבבל או טעה בפרשנותו את האירוע, כשבפועל ש.ב. השתוללה והנائم רק "ספג את כאבה" וחיבק אותה, והתעקש כי תיאור זה אינו תואם מה שראה, שכן מכות של ממש בעוצמה חזקה מצד הנאשם לפניה, כתפה ופלג גופה העליון של ש.ב..

אין בידי לקבל את ניסיונה של ההגנה להציג את העד כבעל נטייה להוסיף פרטים שלא התרחשו בנסיבות מתח פרשנות סובייקטיבית, העשרות וסבירות.

61. אין מחלוקת על כך שלעד אין כל היכרות אישית מוקדמת או מאוחרת עם הנאשם עם ש.ב., ועל כך שהוא **עד ניטרלי ונוטול פניות**, שלא היה לו כל מניע לטפל בנאים אשמת שווה. שקרית, וזאת גם שבשלבים שונים היו ניסיונות מצד ההגנה לرمץ על טענה למניע זר למסירת הגרסה. בסופה של יום, גם ההגנה הסכימה כי בפנינו של העד למשטרת ובעדותו בבית המשפט فعل העד מטען אזרחות טוביה, בתום לב, בכונה כנה למסור בדיקות אשר ראה על מנת לסייע לרשויות אכיפת החוק להגן על הטעונים הגנה.

על היעדר המגמות בעדות העד ועל היעדר כל מניע מצדיו לסביר את הנאשם, ניתן ללמידה גם מבקשתו, טרם

עדותו, להימנע מלהעיד נוכח אי רצונו להעיד כנגד הנאשם, שעדין התגorer בשכנות אליו בעת העדות. למעשה, כבר בעת שפנה למועד 100 של המשטרה במהלך האירוע, העד הביע את חוסר רצונו להיות מעורב בהמשך הטיפול בעניין בשל מגוריו בקרבת מקום ומכוון ש"לא בא לי בעיות", כך שלמעשה כל שביקש בפניו למשטרה הוא להפסיק את הcatshet ש.ב. על ידי הנאשם (**ת/5**).

מכאן, שלא היה היה כל סיבה לפנוטה למשטרה ולערב עצמו בהליך אליו היה לו ספק בנוכנות דבריו. גם לאחר שפנה למשטרה יכול היה העד לאשר שאינו בטוח בדבריו או שיטה בפרשנותו את האירוע, וכן יכול היה למנוע עצמו את הטרחה, הקושי וחוסר הנעימות הכרוכים במסירת ההודעה למשטרה ולאחר מכן במסירת העדות בבית המשפט ובהתמודדות מול חקירה נגדית, ובמיוחד כאשר הוא עדין שכן של הנאשם. נוכח בנסיבותיו של העד בעניין זה נראה כי הוא אף היה מעדיף לעשות כן. אולם, העד בחר לגנות אזרחות טוביה ואחריות, ועמד על גרסתו אשר למה שראה ושמע באירוע, הן בחקירת המשטרה והן בעדותו בבית המשפט, גם לאחר שהותחה בפניו תיזת ההגנה במסגרת חקירותו הנגדית, והוא אף הסכים להכנס את בית המשפט ואת הצדדים לבתו במסגרת הביקור במקום, והכל חרף הטרחה, הקושי וחוסר הנעימות הרבים.

הרושם שהתקבל מהעד כי מדובר באזרח שומר חוק ואחראי, אשר כל רצונו היה למנוע פגיעה בש.ב., פגיעה אשר היה עד לה, ומעבר לכך לא היה לו כל מניע לפנוטה למשטרה, ובוודאי שלא היה לו כל מניע לסבר את הנאשם. בהתאם לכך, העד העיד בצורה עניינית, בלתי מגמתית, ולא כל כוונה או ניסיון להסביר את פניו של הנאשם באופן מופרז.

נתונים אלו מחזקים את משקל עדותו של העד.

62. העד מסר **טיור עקי ואחד של ליבת האירוע**, שככל חילופי צעקות וקללות בין הנאשם לבין ש.ב. ומספר מכות בעוצמה חזקה שננתן הנאשם באמצעות ידו לש.ב. באזורי הפנים, פלג הגוף העליון והכתף, וזאת בתמצית כבר בפניו למועד 100 (**ת/5**), שם דיווח על "גבר שמרבץ לבchorה... ברכוב... הילד צורח... דפק לה מכות", עברו להודעתו למשטרה בהמשך (**נ/8**), ולדבריו לשוטר שבירך בדירתו על מנת לתצפת על מקום האירוע ורשם מזכר (**ת/4**), וכלה בעדותו בבית המשפט. כמו כן, העד ציין לכל אורך הדרכו כי היה ליד במקום צעק, וכן ש.ב. לא נמלטה והחל מהודעתו אף סיפר בהודעתו שהחזקה בקבוק ביד.

עקבות ואחדות הגרסה אשר לlivet האירוע מחזקת את משקלה.

63. אכן, קיימים שינויים מסוימים בין הדברים שמסר העד בהזדמנויות השונות וכן מתעוררים לכואורה קשיים מסוימים בדברים שונים שמסר העד. אולם, שינויים וקשיים אלו אינם מהותיים ואין יורדין לשורשו של עניין, והסבירו של העד בעדותו ביחס לעניינים אלו היו משכנעים וסבירים, ולמעשה קיומם הוא אך טבעי, שגרתי ותואם את מציאות החיים, ואף מעיד על אוטנטיות הגרסה, בשים לב לנסיבות האירוע הסוער והמרגש, ולזמן שחלף מאז האירוע ועד לعدות העד בבית המשפט. כאמור, תיאור לlivet האירוע על ידי העד היה עקי ואחד.

לפיכך, איןני סבור כי יש בשינויים ובקשישים לכואורה כדי ללמד על מגמות, הגזמה, הפרזה או התלהמות מצד העד או על נתניה שלו להוסיף, אף באופן לא מודע, פרטים שלא התרחשו בנסיבות מתוך פרשנות סובייקטיבית, השערות וסבירות.

بعدותו של העד בבית המשפט הוא העד שהנאשם גם בעת ש.ב.. אין חולק כי העד לא סיפר דברים אלו במסגרת הדברים שמסר בהזדמנויות השונות בחקירה המשטרתית. עם זאת, ממשך כל עדותו בבית המשפט הדגיש העד כי מעבר למכות בפנים ובכתר הוא אינו זוכר בדיקת המכות, ולאחר שעומת עם השוני האמור הסביר "...**ואני חשב שאני זכר בעיתות. אני לא זכר את המיקומים בגוף בצורה ברורה... אני חשב שהו בעיתות, אני יודע שהייתה אלימות ואני לא זכר את המיקומים...**"(עמוד 19, שורות 12-1). הנה כי כן, העד העיד כי בעת עדותו הוא אינו זוכר את מיקומי המכות בגוף בצורה ברורה, וכן סייג את דבריו והסביר כי הוא רק חשב שהוא גם בעיתות. בשים לב לאופיו הסוער והמרגש של האירוע ולזמן הרוב של חצי ממועד האירוע ועד למועד העדות, הסברו של העד הוא סביר ו邏輯י, ותואם למציאות החיים. כמו כן, הסברו של העד שולל מגמות או ניסיון להשחריר את פניו הנאשם, שכן העד סייג את דבריו והבהיר כבר מראשית עדותו כי אינו זוכר היטב את טיב המכות ואת המיקומים. הסברו של העד גם שולל את הטענה שהעד נטה להוסיף פרטים שלא התרחשו בנסיבותPMC על סמך השערות, שכן העד לא אמר דבר ממנו ניתן ללמוד שמדובר בהשערה או בסברה, או בפרשנות לא מודעת.

הבדלים נוספים הקיימים בין דברי העד בעדותו לבין הדברים שמסר במשטרת, כגון בעניין תגובותיה של ש.ב. במהלך האירוע ובעניין התנהלות הילד במקום, הם הבדלים מינוריים ולא מהותיים. העד הסביר כי יש חשיבות משנה לפרטים אלו ולא סבר שידרש להעיד לגבים בבית משפט ועל כן תיאור הדברים בחקירה לא היה ברור מספיק, וסבירני כי בנסיבותPMC מדובר בהסבר סביר ו邏輯י. מכאן, שאין לייחס משמעות לבדלים אלו.

בהודעתו במשטרת מסר העד כי ש.ב. החזיקה בקבוק בעת האירוע וכי "תכן שעשתה זאת כדי להגן על עצמה: **"לדעתך היא החזיקה את הבקבוק אולי להגנה שלא כי הגבר הילך אחריה לפני שהמשטרה הגיעה,"** **"לדעתך להגן על עצמה"** (נ/8, שורות 32-33, 48). בעדותו אישר העד כי אמרתו ש.ב. החזיקה את הבקבוק כדי להגן על עצמה הנה השערה שלו. אינני סבור כי יש בכך כדי ללמד שהעד נטה להשלים באופן לא מודע פרטים שאינם ידועים לו על סמך השערות, שכן העד הבHIR (במועדו) כבר בהודעתו במשטרת שמדובר בהשערה בלבד ("לדעתך", "אולי"), וזאת בגיןו לתיאורו את לבת האירוע, לגביו העד הבHIR לכל אורך הדבר שמדובר בנסיבותPMC שראה בעינו ושמע באזני. הנה כי כן, העד יודע להבחין היטב בין פרטים שקהל בחושיו לבין פרטים שהם בגדר השערה, והעד אף מקפיד להבהיר אבחנה זו בגרסתו.

בהודעת העד במשטרת ובعدותו תיאר העד שהמכות שנתן הנאשם לש.ב. היו בעוצמה חזקה, אך מהראיות בתיק עולה כי לא נצפו על גופה של ש.ב. חבלות, לא על ידי השוטר בשטח ולא על ידי החוקר. אינני סבור כי נתן זה מעיד על כך שהעד נטה להגעים בתיאורי ולהשלים פרטים אשר לא התרחשו. בשים לב לטיבו הסוער והמרגש של האירוע, להבדלים באופן התנסחות בין אדם לאדם, לניסיון החיים המלמד כי לעיתים גם מכות חזקות אינם מותירות חבלות הנראות לעין בבירור, ולעובדת ש.ב. לא נבדקה בצורה מקטעת על ידי גורם רפואי מוסמך - אינני סבור כי יש בעובדה שלא נצפו על ידי השוטרים חבלות על גופה של ש.ב. משום קושי מהותי אשר יש בו כדי לשולב את אמינות דבריו של העד, או אף כדי לפגום במשקל עדותו או ללמד על כך שהוא נטה להגעים ולהשלים פרטים שלא התרחשו.

במהלך הביקור שערך בית המשפט במקום העד כי מצב התאורה באותו יום הייתה טוב יותר מאשר בעת הביקור במקום, וזאת גם שבעדותו אמר כי אינו זוכר את מצב התאורה. אינני סבור כי מדובר בקושי מהותי הפוגע באופן ממשי במשקל העדות, או המלמד על נטיית העד להשלים פרטים. ראשית, כבר בהודעתו במשטרת לאחר האירוע אמר העד כי הייתה במקום תאורה: "...**בבנייה מולו ימינה בנין מס -- בחוץ**

מתחת לבניין ויש שם תאורה... אני מעריך כ-20 מטר ויש תאורה" (נ/8, שורות 9-8, 30). שנית, אף טبعו הוא כי בעדותו של העד בבית המשפט, זמן רב לאחר האירוע וכשהזירה אינה נגד עינוי, יתקשה העד לזכור את כל הפרטים. העד התעקש בעדותו כי ראה את האירוע עליו העד בצורה טובה, וזהו העיקרי. הסתיגותו של העד והבהרתנו כי אין זכר פרט זה או אחר דוקא מחזקים את אמינותו ואת זהירותו ושוללים את האפשרות כי העד בצורה מגמתית או תוך השלמה פרטים שלא היו במציאות. העובדה שבעת הביקור במקום העיר העד העלה ממנו ניתן ללמידה כי נזכר במצב התאורה באותו מקום אינה מפתיעה כלל ואני מעוררת כל קושי, שכן בעת הביקור באותו מקום, בניגוד לעדות בית המשפט, זירת האירוע הייתהפני, באופן שאפשר לו להזכיר גם פרטים שלא זכר שטען להם הנאשם עצמו בזמן הביקור.

הנה כי כן, הגם שישנם שינויים וקשיים לכואורה בעדותו של העד, אין מדובר בשינויים או בקשישים מהותיים או היורדים לשורשו של עניין, והסבירו של העד בעניינים אלו היו משכנעים וסבירים, ולמעשה קיומם הוא אף טבעי, שגרתי ותואם את מציאות החיים, ואף מעיד על אוטנטיות הגרסה. כמו כן, אין בהם כדי ללמד על מגמותיות, הגזמה, הפרזה או התלהמות מצד העד או על נתיה שלו להסיף, אף באופן לא מודע, פרטים שלא התרחשו בנסיבות מתון פרשנות סובייקטיבית, השערות וסבירות. העיקר הוא כי תיאור ליבת האירוע על ידי העד היה עקבי ואחד.

64. באשר לשאלת יכולתו הפיסית של העד לראות את האירוע ואת מעשי הנאשם באופן טוב ובvisor - לאחר בוחנת גרטת העד, כמו גם לאור ממצאי הביקור באותו מקום, סבורני כי הוכח במידה הדרישה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראייה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לא הוקם ספק שהוא לא ראה בדיקות אשר עליו העד.

65. בשיחה שניהל העד בזמן אמרת עם מוקד 100 של המשטרה (ת/5) מסר העד בצורה חד משמעות כי הוא רואה גבר שמרבץ לבוחרה, ותיאר פרטים מהם ניתן ללמידה שראה את האירוע באופן טוב וברור, כגון מקום הנאשם ושב. ותנוועתם במהלך האירוע וכגון תיאור פיסי חיצוני של הנאשם ושב. (גבר מבוגר עם קרכח ושיער לבן בצדדים ואישה עם שיער שחור ארוך). העד לא סייג את דבריו בכל אמירה שהיא ממנה משתמע כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראייה שלו או בתנאי הראות באותו מקום.

66. בהודעתו במשטרה (נ/8) סיפר העד בפירוט כיצד שמע צעקות של ילד ואז ניגש לחילון ביתו, שהוא חילון גדול, וראה בניין ממול, מתחת לבניין, גבר מבוגר קרך מכח בידיו את האישה שלידו בעוצמה חזקה, בפניה, בכתפה ובפלג גופה העליון. העד מסר פרטים מדויקים לגבי מה שראה ושמע, לרבות תיאור המקום וציוו שיש בו שלוחן טניס וכורסאות, לרבות תיאור הגבר כקרח, לרבות הבחנותו בבקבוק בידיה של האישה בשלב מסוים, לרבות הבחנותו בילד שצעק באותו מקום ורצ לרחוב, לרבות קללות ספציפיות ששמע את האישה אומרת לגבר "יא homo", לרבות שמייעתו את השניים צעקים על הילד שיפסיק לצעק ושיחזר, לרבות תיאור האינטראקציה בין השניים לאחר שצעק לגבר שם לא יפסיק הוא יזמין משטרת ובגובהה הגבר הפסיק לזמן מה להכות את האישה עד אשר שב להכותה כאשר העד מתחת מהחילון כדי לחת את הטלפון, לרבות תנועותם של השניים מתחת לבניין אל עבר הרחוב וחזרה אל מתחת לבניין, ולרבות ניסיונה של האישה להדוף את הגבר. העד מסר עוד שהמרקח בין לבניון מקום האירוע היה כ-20 מטרים והדגיש כי הייתה באותו מקום תאורה. גם בהודעה, העד לא מסיג את דבריו בכל אמירה שהוא

מןנה משתמש כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלו או בתנאי הראות במקום. יתרה מכך, כאמור, העד מספר פרטיים מודיקים שראה ושמע באירוע, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעד ראה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה.

בדומה, גם בעדותו בבית המשפט העד כי ביום האירוע, בעקבות כך ששמע צעקות של ילד בן 6, הוא ניגש לחילון דירתו הפונה לרחוב, והבחן בנאש מכח את אשתו, ברוחבה מתחת לאחד הבניינים מצד ימין ממול. העד מסר בעדותו פרטיים מודיקים לגבי מה שראה ושמע, לרבות כי ראה את הנאש חובט בש.ב. בכתף ובפנים בעוצמה חזקה, כי בשלב האחרון של האירוע המתלוננת ניסתה "להחזיר" לו, כי ש.ב. עמדה בסמוך לנאש ולא נמלטה מהמקום, כי ש.ב. החזיקה בקבוק ביד בחלק מהאירוע, כי בשלב מסוים של האירוע הוא צעק לעבר הנאש שם לא ייחל ממעשו הוא יתקשר למטרה, כי חרף זאת הנאש המשיך להכות את ש.ב., כי בשלב מסוים ש.ב. יצאה לרחוב ולאחר מכן חזרה פנימה, כי הילד שנכח במקום בכיה ובקיש ממנו שלא לתחש למטרה, וכי מספר דקוט לאחר מכן הגיעו למקום מטרה. העד אף אישר בעדותו כי האירוע בו צפה כאמור נמשך כ-10 דקות. בנוסף, העד התעקש בעדותו על כך שראה תקיפה של ממש, תוך שהוא שוללת מכל וכל את האפשרות שהתבלבל, או שטעה בפרשנות של מה שראה, או שלא ראה את האירוע טוב, גם בשים לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולזווית הראיה שלו. הנה כי כן, העד מסר בעדותו פרטיים מודיקים רבים שראה ושמע באירוע, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעד ראה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה.

גם בעדותו, העד לא סייג את דבריו בכל אמירה שהוא מושתמע כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלו או בתנאי הראות במקום. העד אף התיחס פוזיטיבית לסוגיית הראות בעדותו והעד כי המרחק בין החלון לבין מקום קרות האירוע הוא כ-15 מטרים, והוסיף "**אני יכול לראות את מה שקרה מתחת לבניינים. אני רואה מלמעלה למטה.**" (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 7-8). העד הציב על חילון ביתו צפה באירוע בתמונות ובסרטון שהוציאו לו. גם בחקרו הגדית העד עמד על כך כי הבחן היטב באירוע מחלון דירתו, וזאת למראות המרחק למקום האירוע, שעת החשכה, ותנאי הסביבה שככלו עמוד חשמל ברחוב ועומדי בטון מתחת לבניין של הנאש, ומכוונות שחוננות ברחוב (עמוד 22 לפרוטוקול, שורות 1-6).

ניתרליות העד והיעדר טענה למניע פסול בעדותו מחזיקים גם הם, כשלעצמם, את דבריו באשר לזווית הראיה ולתנאי הראות. העד עמד על דבריו בנוגע הראות וזוויות הראיה, החל מדבריו בחקירהו במשטרה לאחר האירוע וכלה בעדותו בבית המשפט, והעד ביסס את דבריו לגבי זווית הראיה ותנאי הראות לא רק על התרשםות חד פעמיות בעת האירוע אלא גם על היכרותו המתמשכת עם זווית הראיה ותנאי הראות במקום לאורך כל התקופה שגר בדירתו, ולאור הניטרליות שלו והיעדר טענה למניע פסול בעדותו אין סיבה שלא לקבל את דבריו ושלא לתת להם משקל של ממש.

ביום 2.10.16 הגיע השוטר שלמה חזון לבתו של העד על מנת לתצפת מהנקודה בה עמד העד אל עבר המקום בו היה הנאש וש.ב. בעת האירוע. השוטר ערך מזכיר, שהוגש בהסכם (ת/4). השוטר ציין במדויק כי המרחק בין הנקודה בה עמד העד לנקודה בה עמד הנאש וש.ב. הוא של כ-25-20 מטרים וכי ניתן לראות את מקום האירוע. עם זאת, ציין השוטר גם כי הוא צפה במקום בשעות הבוקר ולא

בשעות החשכה, כפי שהיא באירוע, וכי הוא אין יודע את עצמתה האור במקומם בשעת חשכה.

זיכרון זה של השוטר חזון מחזק במידה מסוימת את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, גם שכוחו המחזק מוגבל בכך העובדה שהצפיה נעשתה שלא בשעת חשכה.

70. התרשםותי, באופן בלתי אמצעי, מהביקורת במקומם ומהצפיה אל עבר המקום בו עמדו הנאשם וש.ב. מהנקודה המדוייקת ממנה צפה העד באירוע, מחזקת עד מאוד את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראייה ובתנאי ראות סבירים.

כאמור, במסגרת הביקור במקום ערכתי צפיה על מקום האירוע מהנקודה בה צפה בו העד מביתו, בנוכחותו של העד. הצפיה נעשתה בשעת חשכה מלאה ובתנאי תאורה כפי שטען להם הנאשם עצמו (גם שהעד טען כי בכניסה מתחת לבניין של הנאשם הייתה תאורה נוספת נסافت בעת האירוע). נערך צפיה מהנקודה המדוייקת בה עמד העד בעת צפה באירוע אל עבר שני המקומות בהם עמדו, לדבריו העד, הנאשם וש.ב. בעת האירוע.

התרשםותי הבלתי אמצעית מהצפיה הייתה כי קיימת זווית ראייה ישירה, ללא הפרעות של ממש, מהחלון ממנו צפה העד אל עבר שני המקומות בהם עמדו הנאשם וש.ב., וכי בשני המקומות ניתן להבחין בבירור בדמיותו של הנאשם, אף בהינתן התאורה במקום בשעת החשכה והמרחך. בעת הצפיה אל עבר הנקודה הראשונה, שמתוחת לבניין בו גור הנאשם, זווית הראייה אינה מופרעת על ידי צמחיה או ררכבים במקום, ועמוד התאורה שברחוב, כמו גם עמודי הבטון שמתוחת לבניין מסטירים רק חלק קטן משדה הראייה. בעת הצפיה אל עבר הנקודה השנייה, ברחוב, זווית הראייה טוביה, שדה הראייה אינו מופרע על ידי דבר, והຕאורה המקומם טוביה בשל עמוד התאורה שמאחור.

אשר על כן, **התרשםותי הבלתי אמצעית מהביקורת במקום ומהצפיה מחזקת את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראייה ובתנאי ראות סבירים.**

71. לאור האמור לעיל, סבורני כי הוכח במידה הדורשה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראייה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לאkok ספק שמא העד לא ראה בדיקות אשר עליו העיד.

72. כאמור לעיל, במקרה דנן, אין חולק שמדובר באירוע שהתרחש בין גבר לאישה, שמיידי גופו של הנאשם גדולים משל ש.ב., שהאירוע התרחש בשעת לילה, וشنשמעו באירוע צעקות. בכל אלו יש כדי ליצור תנאים העולמים לכך להביא לשימוש בקונספטיות בלתי מודעות, ועל כן יש בכך כדי להצדיק את בחינת האפשרות שמא במקרה דנן היה ניתן להטיה **קוגניטיבית** ופירש את טיב האירוע באופן שגוי.

עם זאת, בחינת נסיבות המקרה דנן, בחינת מהימנות העד, בחינת מסקנות הביקור במקומות, ובבחינת העדויות לאור יתר הראיות במשפט, מובילת למסקנה כי האפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה **קוגניטיבית** אצל העד שניתן על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטיבית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי בנסיבות העדויות ולמנוע ביסוס למצאים על סמכתה.

73. ראשית, מגרסת העד עולים מספר נתונים חשובים אשר מצמצמים את ההסתברות להתקיומה של הטיה **קוגניטיבית** במקרה דנן, במיוחד כאשר הטענה מכוונת גם לתפיסת האירוע על ידי

העד זיכרנו אותו:

1. העד לא צפה באירוע באופן אקראי במקום שאינו מוכר לו, אלא הוא צפה באירוע מחלון ביתו, כאשר תנאי הראות, תנאי המקום, וחוויות הראיה מוכרים לו. נתון זה מצמצם את כמות המידע שהעד נדרש לקלוט ולעבד במהלך ואפשר לו להתרכז בתפיסת האירוע עצמו, בקליטתו וביעבודו;
2. משך הזמן בו צפה העד באירוע לא היה קצר, נקודתי ורגעי, אלא הוא נמשך פרק זמן ממשי של **כ-10 דקות**. תפיסת האירוע, קליטת האירוע ועיבודו במשך זמן זה נתנו לידי העד את הכלים הדרושים כדי להבין מה טיב האירוע בו הוא צופה, יש בכך כדי לצמצם את החשש מפני טעות, הבלבול או פרשנות מוטעית;
3. חurf העובדה שהאירוע התרחש בשעת לילה, וחurf העובדה שהעד צפה באירוע מבעד לחלון דירתו, העד כי תנאי הראות במקום בזמן האירוע היו סבירים, וכי הייתה לו זווית ראייה טובה על הנאשם ועל ש.ב..
טענה זו של העד אושה, כאמור, באופן ממשי, לאחר ביצוע הביקור במקום והתרשםתו הבלתי באמצעותו של בית המשפט. נתון זה מחזק את המסקנה שהעד קלט את האירוע ועיבד אותו בתנאים סבירים ובצורה טובה ומדויקת;
4. לדברי העד גם שאלנו מכיר את הנאשם ואת ש.ב., אין זו הפעם הראשונה שהוא רואה אותם (שורה 63 להודעת העד במשפטה - **ג/8**). גם נתון זה מצמצם את כמות המידע שהוא עליו לתפוס, לקלוט ולעבד באירוע ואפשר לו להתרכז בתפיסת האירוע, בקלטתו ובעיבודו;
5. העד מסר שבנוספף לכך שראה את האירוע, הוא גם שמע צעקות וקללות מהנאשם ומש.ב. (למשל: שורות 15-19 להודעתו במשפטה, שם העד מספר, בין היתר, ששמע את ש.ב. צועקת על הנאשם "יא הומו"). יתרה מכך, העד גם מסר שפנה אל הנאשם ו אמר לו שאם לא יפסיק הוא יקרה למשפטה (שורה 20 להודעת העד במשפטה - **ג/8**), ואף העד כי הילד פנה אליו בבכי וביקש שלא יקרה למשפטה (עמוד 15 לפרטוקול, שורות 18-16). על כן, העד לא רק ראה את האירוע כ"טרט אילם" אלא גם שמע את חילופי הדברים בין הנאשם לבין ש.ב., ואף פנה אל הנאשם והילד פנה אליו, ומתוך זה תורם משמעותית ליכולתו של העד להבין מה טיב האירוע שראה, מבל' לטעות, להתבלבל או לפחות לא נכון.
- כמו כן, נתון זה משתלב עם דבריהם של הנאשם ושל ש.ב. עצם במשפטה (בניגוד לגרסתם בעדויותיהם), לפיהם אכן היה ויכול קולני ביניהם במהלך eventdata (דו"ח הפעולה של השופט בעדני, **ת/2**; הودעת הנאשם **ת/1**, שורה 4), יש בכך כדי לחזק את המסקנה שהבנת העד את eventdata שראה ושמע הייתה הבנה נcona ותואמת את המציאות;
6. העד הוסיף ופירט בגרסתו פרטים מדויקים אודות מה שראה ושמע באירוע, כגון העובדה שבמהלך eventdata שמע ילד צועק, כגון הבחןתו בשולחן הטניס ובכורסא במקום, כגון תאורים החיצוניים השניים, כגון הבחןתו בילדי רץ מבוהל לרוחב, כגון הבחןתו בברך ש.ב. לא ברחה, כגון הבחןתו בברך ש.ב. ניסתה להדוף את הנאשם ואף להחזיר לו, וכגון העובדה שראה בידה של ש.ב. בקבוק.

הבחןתו של העד בפרטיהם אלו זיכרנו אודותיהם, תומכים במסקנה שהעד תפס את האירוע, קלט אותו ויעיד אותו بصورة טובה ומדויקת;

.7. העד צפה באירוע כעד ראייה המתבונן מהצד. כמו כן, העד לא דיווח על שינוי במצבו הנפשי במהלך האירוע, כגון מצב דחק וכד'. בנוסף, העד לא העיד כי בעת שצפה באירוע הוא ניחל שיחה עם אנשים נוספים שצפו באירוע תוך כדי הצפיה. נתונים אלו משפרים את יכולתו של העד לקלוט את האירוע, לתפוס אותו, לקובד אותו ולעבד אותו כהלכה ולא הטיה קוגניטיבית;

.8. העד מסר את פרטי האירוע שראה כבר בזמן אמת, בעת שהתקשר לדוחות למועד 100 של המשטרה (ת/5), ובהמשך חוזר על הדברים כמה ימים לאחר מכן בהודעתו בתחנת המשטרה (ג/8), כך שגרסתו נמסרה כאשר זיכרנו מהאירוע היה טרי ומידי. העודה חוזר על גרסה זו גם בעדותו בבית המשפט;

.9. העד מסר בהזדמנויות שונות, החל משיחותיו עם מוקד 100, כי ש.ב. נותרה לעמוד מול הנאשם הגם שהייתה אוטה וצין כי אינו מבין את התנהוגותה. דבריו אלו של העד מלמדים כי הוא היה ער לתהיה האמורה ומודיע לה כבר בזמן אמת, ועל רקע זה בוחן את נוכנות הבנתו את אשר רואות עיניו ושומעות אוזניו. העובדה כי על אף התהיות ולאחר הבדיקה העצמית לארון העד עדין המשיך לסבול, בזמן אמת ולכל אורך הדרכן לאחר מכן, שאכן ראה את הנאשם תוקף את ש.ב. תקיפה של ממש, והוא אף שלל במפורש בעדותו את האפשרות שטעה בפרשנותו את האירוע, מחזקת את המסקנה כי העד לא היה נתון במקרה דין להטיה קוגניטיבית בלתי מודעת.

.74. שנית, כאמור, קבועתי, בין היתר על סמך התרשםותי הבלתי אמצעית מהעד, כי מדובר בעד מהימן, אשר יש להעניק לעדותו משקל ראייתי ממשי.

טענת ההטיה הקוגניטיבית והאפשרות שהעד טעה או התבבל בתפיסת האירוע וקליטתו או פירש לא נכון את הדברים שראה הותחה بعد בצורה ברורה ומפורשת במסגרת חקירות הנגדית, והוא שלל אפשרות שמדובר פיזיטיבי ונחרץ, ועמד על כך ש.ב. לא השותלה, שהו ריב וצעקות, שהו מכות של ממש ובעצמה חזקה מצד הנאשם נגד ש.ב., ושלא מדובר ב"ספיגת כאב" או בחיבור לשם הרגעה או במשהו דומה. לדברי העד: "זה לא שהוא שאפשר היה להתבלבל לגביו. אם זה היה מבלב לא הייתי קורא למשטרה... בן אדם הגוני זה לא יכול להיות. זה לא היה ניסיין הרגעה. יכול להיות שכן, אבל לאvrן נראה לי. אני לא יודע אני לא מכיר אותם, זה לא היה נראה Cain הוא מנסה להרגיע אותה. זה נראה כמו מריבה...nocion. כשאת נותנת את ההקשר זה לא נראה לי הגוני מה שתאט אומרת... לא דמיינתי את מה שראיתי". סבורני כי יש להעניק משמעות ממשית לעמדתו זו של העד.

אמנם, כאמור, לעיתים, כאשר מתקיימת הטיה קוגניטיבית, לא ניתן לראות בעמידתו של העד על גרסתו כנכונות השולל את האפשרות להטיה קוגניטיבית, נוכח הנטיה הטבעית של עד להתבצר בעמדתו המשוכנעת, במיוחד לאחר שעמדתו זכתה לגבוי חיזוני (מעצם הגשת כתב האישום). ואולם, במקרה דין, בשם לב לטרחה, להשיקת הזמן, לחסוך הנעימות שבעדות נגד שכן, ולצורך להתמודד מול טענות הנגד של הנאשם, הכרוכים במשפט גרסה מפלילה כנגד הנאשם במשטרה ובבית המשפט, דומה כי לא הייתה לעד, שאין חולק כי הוא נטול עניין אישי, כל סיבה לפנות למשטרה מלכתחילה, ובוואדי שלא להמשיך ולעמוד על גרסתו בחקירה המשטרה בעדותו בבית המשפט, אלמלא היה משוכנע לחלוטין בדבריו ביחס למה שראה ושמע, ואלמלא פעל מתוך

ازירות טוביה ואחריות. העד יכול היה לבחור שלא להתעורר ולא לפנות למשטרה מלכתחילה, ואף יכול היה בהמשך לסיג את דבריו ולאשר את טענות ההגנה בדבר טעות או בלבול או פרשנות שגوية במהלך עדותו, וכן לחסוך עצמו את הקשיים האמורים, מבל' שאוש היה בא אליו בטענות. כפי שניתן למדוד מדברי העד למועד 100 (ה/5) ומביקשו שלא להעיד בבית המשפט - העד אף היה מעדיף לעשות כן. אולם, חרב הקשיים האמורים, העד בחר, לכל אורך הדרכו, לעמוד על דבריו בעקבות, באופן המלמד על מידת הוודאות שלו ביחס למזהה, על היעדר ספקות בקרבו, גם כאשר אפשרות הטעות או הבלבול או הפרשנות השגوية הוצאה לו באופן ישיר וברור. על כן, עם כל הזיהרות המתחייבת, ולאחר שהתרשםו באופן בלתי אמצעי מתשובות העד בסוגיה זו, סבורני כי יש בכך כדי לחזק במידת מה את המשקל שניתן לייחס לעדותו ולהקtin את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במרקלה דן.

75. שלישית, בחינת עדות העד לאור יתר הראיות במשפט, ובמיוחד לאור עדותה של עדת התביעה הנוספת, הגברת נ' ב', מעלה כי יתר הראיות מוכיחות את עדות העד וממצמות עד מאוד את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במרקלה דן.

כפי שפורט לעיל, במסגרת ראיות המאשימה העידה עדת ראייה נוספת לאירוע, הגברת נ' ב', שעוזתה נמצאה מאמיןת בעניין וממצאתה להעניק לה משקל של ממש.

גורסתה של העדה ב' מציגה תיאור עובדתי דומה מאד לתיאור שמוסר העד ב', וגם היא שללה באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה שהוותחה בפניה, ושללה את האפשרות שטעטה או התבבללה או פירשה לא נכון את מה שראתה, ועמדה על גורסתה באשר למה שראתה ושמעה ועל כך שראתה את הנאשם מכח את ש.ב. מכות של ממש. בדומה לעדותו של העד ב', גם העדה ב' העידה כי ראתה את הנאשם מכח את ש.ב. באמצעות ידיו בפלג גופה העליון, בכתפיים ובראש, גם היא העידה שצפתה באירוע שנמשך מספר דקות, כאשר הנאשם ש.ב. צויים מקום למקום, גם היא העידה על כך ששמעה צעקות וחילופי קללות בין בגין ש.ב., גם היא העידה על כך שראתה לצד כבן 8-6 במקום ושמעה אותו צועק, וגם היא העידה על כך שראתה בקבוק בידייה של ש.ב..

כאמור, העדה ב' צפתה באירוע מזוויות שונות לחלוון מהזוויות בה צפה באירוע העד ב'. מגרסאות העדים ב' וב' באשר למקום של הנאשם ושל ש.ב. בזמן שצפו בהם עולה כי כל אחד מהעדים ראה למעשה חלקים שונים של האירוע - העדה ב' ראתה את הנאשם ואת ש.ב. כשעמדו על שביל הכניסה לבניין ועל הדשא הסינטטי בסמוך לו, ואילו העד ב' ראה אותם כשהם בורחים שמתוחת לבניין בו מתגורר הנאשם ובהמשך ברחווב. אין חולק כי לא היה כל קשר בין העדה ב' לבין העד ב', לפני האירוע, במלחכו או לאחריו, וכל אחד מהם פנה באופן עצמאי למשטרת (ב' התקשר למועד 100, וב' ניגש מיזמתה לשוטר שהגיע למקום לאחר האירוע).

הנה כי כן, מדובר בשתי עדויות מפורחות, דומות ומשלימות, של שני עדי ראייה ניטראליים ובלתי תלויים, שראו את האירוע מזוויות שונות ובמקומות שונים ומסרו את גורסתם למשטרה בנפרד בזמן האירוע או בסמוך לאחריו, אשר שוללים באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה ועומדים על גורסתם.

לפיכך, סבורני כי לשילובן של עדויות העדים ב' וב' יש במרקלה דן כוח ראייתי איגבורי (סינרגטי) ממשי, והעדויות מציגות למעשה תוצר ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו. בכך יש כדי לצמצם עד מאוד את האפשרות להתקיימות הטיה קוגניטיבית במרקלה דן מצד שני העדים, עד כי אפשרות זו הופכת לתיאוריתית

ערטילאיות בלבד.

.76. יתר הראיות שהוגשו ונשמעו במשפט מוכיחות גם הן את עדות העד ב' וממצמות את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית מצדיו בנסיבות דנן, בדומה לעדות העדה ב' .

כאמור לעיל, תוצאות הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט חיזקו עד מאוד את טענת העד כי צפה באירוע וראה אותו בברור.

גם גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. מוכיחות במידת מה את עדותו של העד. כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. מסרו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני, וה הנאשם חזר על דברים אלו גם בהודעתו במשטרת בסמוך לאחר האירוע. רק בהמשך שינו הנאשם ושב. את גרסתם וטענו כי לא היה ביניהם ויכוח מילולי. אישורם המידי והספונטאני של הנאשם ושל ש.ב. כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני מתישב עם עדות העד אודות הדברים שראה ושמע, הן באשר לצעקות ולקלות שהעדר שמע והן באשר לרקע לתקיפה הפיסית של ש.ב. על ידי הנאשם.

.77. אשר על כן, בחינת נסיבות המקירה דנן, בחינת מהימנות העד, ובבחינת עדותו לאור יתר הראיות במשפט, מובילת למסקנה כי האפשרות שבנסיבות דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העד כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטיבית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכתה.

.78. לאור המקובץ - אני קובל עי העד מ' ב' הוא עד מהימן ואני מוצא להעניק לעדו
משקל ראייתי ניכר.

סיכום ניתוח ראיות המאשימה

.79. ראיות המאשימה מבוססות בעיקר על עדויותיהם של שני עדים ראייה ניטרליים ובלתי תלויים, שאינם מכירים האחד את השני ושפנו למשטרה בנפרד ומסרו גרסאותיהם בנפרד, ואשר שניהם מצאו כמהימנים ועדויותיהם המפורטים זכו למשקל ראייתי ניכר.

.80. ההגנה לא חקרה על הניטראליות של העדים ובסיומו של יום לא ייחסה להם כל מניע לסביר את הנאשם. טענת ההגנה להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית אצל העדים נשלה ונותרה כאפשרות ערטילאית ותיאורטיבית בלבד בנסיבות המקירה דנן.

.81. שתי העדיות מוכיחות עד מאוד האחת את השני. כל עד צפה באירוע מזוית שונה וכשהנאים וש.ב. מצויים במקומות שונים, וראה למעשה חלק מסוים מהאירוע שהעדר אחר לא יכול היה לראות, וחרך זאת שניהם מסרו תיאור עובדתי דומה ומשלים ושניהם שללו מכל וכל את תיזת ההגנה שהוטחה בהם. על כן, לשילובן של שתי העדיות יש בנסיבות דנן כוח ראייתי איגורי ממשי, והעדויות מציגות למעשה תרurf ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו.

.82. עדויות שני העדים נתמכות אף בראיות נוספות במהלך המשפט, לרבות גרסאות הנאים וש.ב. בסמוך לאחר האירוע. העדיות אף זכו לחיזוק ראייתי ממשי בעקבות הביקור במקום שנערך בבית המשפט, והתרשםו הבלתי אמצעית של בית המשפט מזויות הראייה הישירה והטובה של שני העדים

ומתנאי הראות הסבירים שלהם בעת האירוע.

83. הנה כי כן, ולאחר בדינה זהירה וקפדנית, אני קובע כי ראיות המאשימה הנן **ראיות מהימנות ובועלות משקל ראייתי ניכר**.

ראיות ההגנה ועדויותיה

84. ראיות ההגנה מבוססות בעיקר על עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם.
85. לאחר בדינת עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם - בדינה של אותן האמת שעלו מהעדויות כמו גם בבדיקה פנימית של הגרסאות ובבדיקה חיצונית לנוכח ראיות אחרות - **באתי לכלל מסקנה כי עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם אינן מהימנות ועל כן יש להעניק להן משקל ראייתי נמוך**.

עדותה של ש.ב.

86. על פי הנטען בכתב האישום ש.ב. היא קורבן העבירה.
87. כאמור, תחילתה הייתה רשותה ש.ב. עדת תביעה, אך בפתח שמייעת הראיות המאשימה ביקשה למחוק אותה מרשותה עדי התביעה. עקב לכך, ההגנה ביקשה לזמןה עדת הגנה, ובנסיבות אלו התרתית להגנה לעידה כעדת ראשונה ולחקרה בחקירה נגדית.

88. העודה העידה אודות יחסיה עם הנאשם. הנאשם הוא אביו ילדיה, והוא חיים בנפרד. בזמן הרלוונטי לכתב האישום, וגם כיום, יחסיה עם הנאשם טובים, יש ביניהם שיתוף פעולה, והם אף נפגשים אחת לחודש לארוחת שישי משותפת עם ילדיהם. לדבריה הנאשם הוא אב למופת ובדרכו כלל שלו. עוד אמרה העודה כי הנאשם תומך בה כלכלית בעת שהיא נזקקת לכך.

89. העודה העידה כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגלה וכיוכו בין לבני משפחתה בענייני יורשה בעקבות מות אמה באותו השבוע. ביום האירוע היא הגיעו לבית הנאשם על מנת שנחנכה. בזמן שהייתה במקום העודה שוחחה בטלפון עם אחיה מחוץ לבית הנאשם בקשר לירושת אמה, היא צעקה עליהם ממשך כמה דקות ועל כן הייתה בסערת רגשות גדולה. הנאשם, אשר נלחץ מצערותיה ולא רצה כי תגרום למזהומה עם השכנים, ביקש ממנה מספר פעמים לכבות את המכשיר הנייד שלה.

90. בתחילתה, בתשובה לשאלת כללית של הסניגורית, העודה העודה כי לא היה בין לבני הנאשם מגע פיזי כלשהו בעת ששוחחה בטלפון עם אחיה, אלא הוא רק התקרוב אליה וביקש ממנה לנתק את שיחת הטלפון: "ש. היה לכם מגע פיזי תוך כדי השיחה? ת. לא. הוא רק ביקש ממני לנתק את הטלפון והוא התקרוב אליו ואמר 'ש' תנתקי את הטלפון ואל תצעקי פה'." (עמוד 26 לפרטוקול, שורות 6-4).

לדבריה, כאשרה בהודעתה במשטרה שהנאשם "**ספג את הכאב**" שלא התכוונה כי הוא סיבע לה לסיים את שיחת הטלפון, תוך שהוא מודיע לכאב ולמצבנה הנפשי.

עם זאת, בהמשך, בתשובה לשאלת מפורשת של הסגוריית העדה כבר לא שללה כל מגע פיזי ביניהם, וענתה כי הנאשם חיבק אותה וגרם לה לנתק את שיחת הטלפון, ואז לפתח הגעה המשטרתית למקום: "ש. ד' חיבק אותו באירוע? ת. הוא חיבק אותי וגרם לנתק את השיחה ואז פתאום הגיעו משטרת." (עמ' 26, שורה 24). בהמשך אמרה העדה: "היהתי נורא נסערת הוא עזר לי לנתק את שיחת הטלפון והוא לא רצה שאצעק שם. כמובן, שזו הייתה בczורה יפה... יש מגע שהוא בא ומחייב אותי שאטנק את שיחת הטלפון." (עמ' 28 לפוטוקול, שורות 8 עד 11).

בהמשך, העדה עומרה עם דבריה בתחילת עדותה כי לא היה מגע פיזי בין הנאשם והשיבה: "הוא בא אליו והתקרב אליו ואמר לי לנתק את השיחה... זה לא כמו חיבוק של תינוק הוא בא מקום של אהבה לחבק ולעוזר לי לסייע את השיחה... זה חיבוק לעוזר לי לסייע את השיחה, זה חיבוק מקום טוב" (עמ' 28, שורות 20-13). בהמשך הוסיפה: "פשוט היה צריך לראות את הסיטואציה שהייתי. היהתי בטירוף בטלפון ובצרחות והייתה כוונה לתת לי להירגע ונחמה ולא הייתה שום אלימות. הסברתי את זה שאין מצב שבבר ירים עלייך ואני אשתקך. על דבר זה אני לא שותקת... הוא בא אליו ואמיר תפיסקי את השיחה ותפיסקי לצרוכך, והוא התקרב מאד בחום לב ואמר 'ש' תנתק'" (עמ' 30, שורות 13-8).

כאשר נשאלת העדה כיצד הנאשם חיבק אותה השיבה כי אינה זוכרת, ויתכן שהחיבוק היה מקדימה או אחרת, אך הדבר נעשה באהבה ובליל אלימות.

.91. בחקרתה לב"כ המasmaה שללה העדה כי התגלו ויכוח בין בגין ובין הנאשם ושללה כי הנאשם צעק עליו. העדה טענה כי הנאשם הגן עליו וامر לה להפסיק את השיחה.

.92. העדה שללה את גרסת עדי התרבות, שהנאים תקף אותה, ושיערה שהמניע של השכנים לסבך את הנאשם הוא מחלוקת בין בגין לבין שכנו בנוגע לצרכים שעשוים כלבי בחצר, וכן כעס בגין הפרת השקט במקום בעת שצעקה.

בהמשך עדותה העדה דזוקא הצדיקה את פניות העדים למשטרת ולא טענה עוד כי הם פעלו במקרה כדי לסבך את הנאשם: "כל מי שישמע איש צורתה בסיטואציה צזו וודאי שהוא יזמין משטרת, זה ברור עם כל מה שקרה היום, ואני מבינה לחלוtin ובאמת שלא הייתה אלימות והייתה כוונה טובה לחלוtin" (עמ' 26, שורות 32-30). גם בהמשך אמרה העדה כי השכנים הזמינו משטרת למקום הוайл והם נבהלו מצעקותיה.

אולם, בהמשך עדותה שבאה העדה טוענה כי השכנים משקרים, וטענה כלפי עדות התרבות נ' ב': "היא יכולה להוכיח? זה לא נכון. יכול להיות שהוא מקום של נקמה לא יודעת, כי זה לא נכון... ש. היא משקרת? ת. בהחלט, כי לא הייתה אלימות." (עמ' 29, שורות 17-14). כמו כן, העדה שללה את דברי העד מ' ב' ורמזה שיש קשר בין נ' ב': "האם הם חברים השכנים? אני לא יודעת. מה לא באו אליו כשהייתי בסערת רגשות... למה? אין להם رجال. אם אני רואה אדם בוכה אני ניגשת אליו... אני לא יודעת מי האנשים ואני לא מכירה ואני לא יודעת למה הם עשו את זה. אני רק משערת, מה שאמרתי כאן." (עמ' 29, שורה 28, שורות 30-32).

.93. בהמשך הוסיפה העדה: "אם גבר היה מכח אותו אין מצב שאינו אשתק, אני מאד פמיניסטית ומאד לטובת האישה ואין מצב שבבר יכה אותה ואני אשתק על דבר זהה. על מילולית לא יתרתני אז על פיזיות אני אוטורה?" (עמ' 29, שורות 17-14).

- .94. העדה העידה כי האירוע נמשך כ-10 דקות.
- .95. העדה אישרה כי בנים נכח באירוע ועמד רחוק ממנה.
- .96. **ההגנה עתירה להעדייף את עדותם המהימנה של הנאשם ושל ש.ב. על פני עדות עד' התביעה.**
- .97. לטענת ההגנה עדותה של ש.ב. הייתה מהימנה ויש להעניק לה משקל ראוי ממשי מאחר שגרסתה כנה, עקבית, מפורטת ובהירה, והיא נטמכת בראיות התביעה ובגרסת הנאשם.
- .98. גרסתה של ש.ב. נמסרה מידית כבר בהזדמנויות הראשונות לשוטר שהגיע למקום (דו"ח הפעולה **ת/2**), לו סיפרה כי לא הייתה כל אלימות פיזית או מילולית ביןה לבין הנאשם. השוטר התרשם מכנות דבריה של ש.ב., הoyal ובקיש לעזוב את המקום בלי לעשות דבר, עד אשר ניגש אליו עדת התביעה נ' ב'. גם בהמשך דבקה ש.ב. בגורסתה בשיחותיה עם השוטרים שהזמינים אותה למסור עדות במשטרת לאחר האירוע (**ג/2-ג/3**). גם בהודעתה בחקירות המשטרת (**ג/6**) מסרה ש.ב. כי הנאשם ספג את כאבה והשכנים נבHALו מצערקותיה, בהדגישה כי לא הייתה כל אלימות פיזית מצד הנאשם. בעדותה בבית משפט חזרה על כל גרסתה והסבירה באופן נhair כי בין בגין ובין הנאשם קיימת מערכת יחסים טובה, וכוכנות הנאשם הייתה טובה, עת ניסה להרגעה בהיותה נסערת.
- לטענת ההגנה העדה לא מסרה גרסה סותרת או מתחפתה בעדותה ביחס לשאלת אם היה בין בגין לבין הנאשם פיזי, גם שבתחילתה שללה מגע פיזי ובמשך אישרה בתשובה לשאלת מפורשת כי הנאשם חיבק אותה, שכן מדובר בעודה אשר מתנסחת ומפרשת את הדברים באופן שונה, וליבת גרסתה העקבית היא שלא הייתה אלימות פיזית בין השניים. העדה אף העידה בנסיבות כי אינה זוכרת את סוג המגע ואופיו.
- .99. ש.ב. העידה באופן מפורש כי לא הייתה אלימות כלפי מצד הנאשם באירוע, וכי באופןיה לא הייתה אפשרות שיפעל נגדה באלימות בהיותה אישה פמיניסטית. כמו כן, אין לקבל את הטענה כי אינה מספרת את אשר ארע על רקע "تسمונת האישה המוכה", שכן הדבר לא הוכח.
- .100. חיזוק משמעוני נוסף לאמתות גרסת הנאשם ושב. עוליה מהעובדה כי השוטר שהגיע למקום מספר דקות לאחר האירוע המייחס לא הבחן בסימני חבלה על פניה או על גופה של ש.ב. (**ת/2**). נתון זה מחזק את גרסתה של ש.ב. ושולל את סבירות גרסת עד' התביעה, בשים לב לגודלו הפיזי של הנאשם ולעצמת המכות שהם מתארים.
- .101. **לטענת המאשימה אין לתת אמון בגרסתה של ש.ב., אשר הנה גרסה מתחפתת ובלתי-邏輯ית מהימנה.**
- .102. ש.ב. היא בעלת אינטראס אישי לגונן על הנאשם, אחר, ולדבריה, הוא אביו ילדיה, המצויע עמה בקשר טוב, מסייע בגידול הילדים, ולעתים אף תומך בה כלכלית.
- .103. עדותה של ש.ב. במשפטה הייתה מתחפתת והיא סותרה עצמה בסוגיות מהותיות נוספות. כך, תחילת העידה כי הנאשם "ספג את הכאב שלה" ללא מגע פיזי. ברם, בהמשך עדותה, כתשובה לשאלת מנחה ומפורשת של הסגנורית, העידה לראושונה כי הנאשם חיבק אותה.

בנוסף, הטענה כי הנאשם חיבק אותה עלתה לראשונה רק במהלך עדותה של העדה, לאחר שאלת מנהה כאמור לעיל, וטענה זו כלל הועלתה על ידי העדה בפני השוטר שהגיע למקום (ת/2) ואף לא בהודעתה במשטרה (ג/6).

כמו כן, ש.ב. התקשתה לספר באיזה אופן הנאשם חיבק אותה ומה היה כיוון אותו חיבוק.

104. כאשר העדה עומרתה עם גרסת עדי התביעה אמרה העדה כי קיימת אפשרות שעדי התביעה פועלו מתיוך רצון לנkomם בנאים, טענה שאף ההגנה דחתה בסיכוןיה.

105. לאחר בחינת עדותה של ש.ב. - לרבות בחינת אותן האמת שעלו מעדותה והתרשםות הכלתי אמצעית ממנה, לרבות בחינת מניעיה, לרבות בחינה פנימית של גרסאותיה השונות, ולרבות בחינה חיונית למול ראיות אחרות, ולאחר בחינת טענות הצדדים - **באתי לכל מסקנה כי עדותה של ש.ב. אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק משקל ראוי ממשי**. זאת, על אף שהעדה הכחישה בעקבות לכל אורך הדרכו שהנאשם תקף אותה והיכה אותה.

106. **התרשםות הכלתי אמצעית** מש.ב. ומאותות האמת שעלו מעדותה היא כי מדובר בעדות מגמתית, מיתממת, לעיתים מתחמקת, ומתפתחת. ניכר כי ש.ב. עשתה בעדותה מאיץ להגן על הנאשם, תוך שהוא מנסה להקטין ולמזער באופן מוגן את אופי האירוע וליפוי כל הניטן את התנהגותה של הנאשם.

כך, בעוד שלטענת ההגנה עצמה היה מגע פיסי בין הנאשם לבין אחיזה ומגע מרסנים, בעת שניסתה להרגיעה ולגרום לה לחזור מצעקותיה (ועל כן, בין היתר, לטענת ההגנה, עדי הראה טעו בפרשנותם לאירוע), העדה שללה בתחילתה כל מגע פיזי ביניהם בעת האירוע ובמה שארה שהוא "חיבוק", אך עמדה על כך שמדובר בחיבוק חם, אהוב, מוחם ומרגיע, ולמעשה שללה כל מגע פיסי כוכני מצד הנאשם. דוגמה זו מלמדת על מגמות העדה ועל מזער את אופי האירוע וליפוי כל הניטן את התנהגותה של הנאשם באירוע, אף לעומת טענת ההגנה בסופה של דבר.

107. מדברי העדה בעדותה ניתן להבין מודיען עדותה הייתה **מגמתית** לטובת הנאשם ומודיע ביקשה לגונן על הנאשם.

העדת העידה כי הנאשם הוא אביו ילדיה, וה גם שהם חיים בנפרד, יחסיהם טובים, הוא אב לモפה ומס' יע בגידול הילדים, והם אף נפגשים אחת לחודש לארוחת שישי משותפת עם ילדיהם. כמו כן העידה כי הנאשם אף תומך בה כלכלית בעת שהיא נזקקת לכך.

גם הנאשם, בהודעתו במשטרה (ת/1), סיפר כי ש.ב. **"כל הזמן באהeli אנחנו בקשר טוב"**.

הנה כי כן, לעדה יש עניין שלא לסבור את הנאשם, שכן הם ביחסים טובים בדרך כלל והסתבכו עlolah לפגוע בעזרה שהוא מקבלת ממנו, הן בגידול הילדים והן כלכלית.

108. **בחינת פנימית של גרסאותיה של העדה**, החל מהගעת השוטר למקום מיד בסמוך לאחר האירוע ועד לעදותה בבית המשפט, מלבדת כי מדובר בגורם גרסאות מתפתחות, לא עקביות, לא אחידות, ולא קוורנטיות, לרבות בסוגיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, וכי הגרסאות רצופות בסתרות פנימיות ובפרצות.

.109. סוגיה מהותית ומרכזית לגבי חלה התפתחות מגמתית בגרסת העדה היא סוגית אופי האירוע וטיבו והשאלת האם היה ויכוח בין לבין הנאשם באירוע. לשוטר שהגיע למקום האירוע מיד בסמוך לאחריו (**ת/2**) מסרה העדה כי "השנים התווכחו על רקע ירושה...". יש לזכור כי דו"ח הפעולה של השוטר **ת/2** הוגש בהסכמה כראיה לאמתות תוכנו והגנה לא ביקשה לחוקר את השוטר עורך הדו"ח, ועל כן אין חולק כי העדה אכן אמרה דברים אלו לשוטר מיד לאחר האירוע. בהמשך, בשיחת טלפון שקיימה עם אחד החוקרים (המצור **נ/3**) אמרה העדה "לטענתה לא קרה ביןLBן החשוד כלום לטענתה הוא לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הייתה שום תקיפה. לטענתה **היא רק רعش**. לטענתה הייתה עצובה ונסערת בכלל שאמא שלה נפטרה לפני שבועיים ובגלל ענייני ירושה שצצו ולכן לטענתה "צרחה". לאחר מכן, בהודעתה במשטרת (**נ/6**), שנמסרה כמה ימים לאחר האירוע, אמרה שבאה אל הנאשם כדי לשחרר אותו בכאב עקב פטירת אמה ותו록 כדי קיבלת טלפון מהחיה וcotocאה מכך "**אני צעקתי בטלפון** ובכתי וכנראה השכנים שמעו את זה... **אני צעקתי והוא ניסה להרגיע אוטי**". בהמשך ההודעה העדה שללה שרבה עם הנאשם באותו יום ושזהו צעק, ושללה שרבה איתו בעבר אך הוסיפה "**מדובר לדבר בקהל רם נכון שזה לא נעים**". בשיחה נוספת עם החוקר בטלפון לאחר מסירת הודעתה (**נ/4**) אמרה העדה "**שלא עשה לה דבר רק צעקות**". בעדottaה בבית המשפט העידה העדה כי בזמן שהיא הייתה במקום שוחחה בטלפון עם אחיה בנוגע לירושת אמה, היא צעקה עליהם ממשך כמה דקotas וועל כן הייתה בסערה רגשות גדולות, והנאים ביקש ממנה מספר פעמים לכבות את המקשר הנידי שלה. העדה שללה מפורשות כי הtgtalu ויכוח ביןLBן הנאשם וביןLBן הנאשם צעק עליה, ואמרה כי הוא רק אמר לה להפסיק את השיחה.

הנה כי כן, בתחילת סיפורה העדה כי היה ויכוח ביןLBן הנאשם על ענייני ירושה, מבליל להזכיר ولو במילה ויכוח כלשהו ביןLBן אחיה. לאחר מכן סיפרה באופן כללי כי היה רעש וכי היא צרחה בغالל ענייני ירושה שצצו, עדין מבלי להזכיר במילה ויכוח עם אחיה. בהמשך, בהודעתה במשטרת, שנמסרה כמה ימים לאחר האירוע, סיפרה לראשונה כי צעקה בטלפון על אחיה במסגרת ויכוח על ירושה והנאים ניסה להרגיע אותה, אף גם אישרה שלעתים היה והנאים מדברים בקהל רם זהה לא נעים. לאחר מכן סיפרה שהנאים לא עשו דבר "**רק צעקות**". לבסוף, בעדottaה, אמרה כי כלל לא היה ויכוח ביןLBן הנאשם והוא לא צעק עליה, אלא רק ביקש ממנה להפסיק את השיחה והצעקות במסגרת הוויוכוח ביןLBן אחיה.

על כן, גרסתה של ש.ב. בסוגיה מהותית זו - שאלת קיומו של ויכוח ביןLBן הנאשם - הנה גרסה מתפתחת ולא עקבית, כאשר בתחילת אישרה שהיה ויכוח ביניהם וצעקות, מבליל להזכיר במילה ויכוח כלשהו עם אחיה, אף לבסוף הכחישה כל ויכוח ביןLBן הנאשם וצעקות מצד הנאשם, וטענה שהוVICOCHE והצעקות היו בכלל ביןLBן אחיה והנאים רק ניסה להרגיעה.

.110. סוגיה מהותית ומרכזית נוספת לגבי חלה התפתחות מגמתית בגרסת העדה היא סוגית קיומו של מגע פיזי ביןLBן הנאשם באירוע, טיבו של מגע זה. לשוטר שהגיע למקום האירוע (**ת/2**), שהוגש בהסכמה כראיה לאמתות תוכנו) סיפרה העדה כי "**לא הייתה כל אלימות מילולית או פיזית ביניהם**". בהמשך, בשיחת טלפון שקיימה עם אחד החוקרים (המצור **נ/3**) אמרה העדה "לטענתה לא קרה בינה לביןLBן החשוד כלום לטענתה הוא לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הייתה שום תקיפה. לטענתה היה רק רעש". בשיחת טלפון נוספת שקיימה עם אחד החוקרים (המצור **נ/2**) אמרה העדה "**לא היה כלום**". בהודעתה במשטרת (**נ/6**) אמרה העדה "**הוא לא הרים עלי ידיים** ואף אחד לא יכול להרים עלי ידיים וזה עליית שווה, בכלל שהוא ספוג את הכאב שלי אובדן של אמא... **לא היכה אותו**". בעדottaה

בבית המשפט, בתחילת, בתשובה לשאלת כללית של הסניגורית, העידה העודה כי **לא היה בין לבן הנאשם מגע פיזי כלשהו** בעת שחויחה בטלפון עם אחיה, אלא הוא רק התקרוב אליה וביקש ממנה במילים לנתק את שיחת הטלפון. כמו כן הסבירה את דבריה בהודעתה לפיהם הנאשם **"ספג את הכאב"** בכך שהוא סיע לה לסיים את שיחת הטלפון. בהמשך עדותה, בתשובה לשאלת מפורשת של הסניגורית, העידה **אישרה כי הנאשם חיבק אותה** וגרם לה לנתק את שיחת הטלפון, אז לפתח הגעה המשטרתית למקום. בהמשך עדותה, לאחר שעונתה עם דבריה בתחילת עדותה כי לא היה מגע פיזי בין לבן הנאשם החלה העידה להתפתל בתשובותיה ואמרה כי הנאשם חיבק אותה חיבוק של אהבה ועזרה על מנת לסיע לסיים את השיחה, תוך שהוא **"התקרב מאד בחום לב ואמר 'ש' תנתקי"**. כאשר נשאלת העידה בעדותה כיצד הנאשם חיבק אותה השיבה כי אינה זכרת, ויתכן שהחיבוק היה מקדים או מאוחרה, אך הדבר נעשה באהבה ובליל אלימות.

הנה כי כן, בתחילת אמרה העידה כי לא הייתה כל אלימות פיזית, כי הנאשם לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הרים עליה יד, ובהמשך במפורש כי לא היה ביניהם מגע פיזי כלשהו באירוע וכי הנאשם ספג את הכאב שלא רק בכך שסיע לה לסיים את שיחת הטלפון, והכל מבלי להזכיר ولو במילה מגע פיזי כלשהו, כל שכן חיבוק בצוואר כלשהו. רק במהלך עדותה בבית המשפט, בתשובה לשאלת מפורשת ומנחה בחקירה נגדית של הסניגורית, אישרה העידה **ראשונה** שהנ帣יגוריט חיבק אותה. כאשר התבקשה העידה להסביר את התפתחות גרסתה היא לא סיפקה הסבר המניח את הדעת ומסרה תיאור מעורפל, מגמתי ומיפה של אותו "חיבוק", ואף לא ידעה לומר כיצד חיבק אותה הנאשם. אינני סבור כי ניתן לתרץ את התפתחות הגרסה בעניין זה בקשר לתנשיות או פרשנות של העידה, כפי שטוענת ההגנה, ואני סבור כי תשובותיה של העידה בעניין זה היו כנותן אלא הן היו מגמות ומייפות.

על כן, גרסתה של ש.ב. בסוגיה מהותית זו - שאלת קיומו של מגע פיזי באירוע בין לבן הנאשם - הנה גרסה מתפתחת ולא עקבית, כאשר בתחילת טענה שלא היה כל מגע פיזי ביניהם, ולא הזיכירה כל "חיבוק" או פעולה דומה, אך לבסוף, בתשובה לשאלת מפורשת ומנחה בחקירה נגדית, אישרה **ראשונה** שהנ帣יגוריט "חיבק" אותה. וזאת מבלי שידעה להסביר כיצד חיבק אותה ותוך תיאור מגמתי ומיפה של ה"חיבוק".

111. סוגיה חשובה נוספת לגביה חלה התפתחות בגרסה העודה היא סוגיית התייחסותה של העודה לטענות שהעלו עדי הראיה לאירוע.

העודה התייחסה **ראשונה** לסוגיה זו בהודעתה במשטרת. בהודעה במשטרת טענה העודה תחילת כי השכנים הזרים משטרת מכיוון ש**" הם נבHALO מהצעקות שלו..."**, אך כשהותה בה שהשכנים טוענים ראו את הנאשם מכיה אותה בגב ובכתף אמרה ש**"השכנים לא אוהבים אותו"**. בעדותה בבית המשפט העודה תחילת שהמניע של השכנים לסביר את הנאשם הוא מחלוקת בין הנאשם לבין שכנו בגין לצרכים שעושים לבתו בחצר, וכן כעסם בגין הפרת השקט במקום בעת שצעקה. בהמשך עדותה שניתנה העודה טעונה ודוחקא הצדיקה את פניות העדים למשטרת נוכח הצעקות ולא טענה עוד כי הם פעלו במקרה כדי לסביר את הנאשם. אולם, בהמשך עדותה שבה העודה טוענה כי השכנים משקרים, כי הם מנוטים לנקיון בנאים, ושיעירה כי יתכן ויש קשר בין השכנים המפלילים. העודה תיארה את התנהגותה הנ帣יגוריט באירוע כטהנהגות חממה, אהבתת, מנוחת ורגיעה, וסבירה שלא ניתן לפרש אותה אחרת, ומכיון שעדי הראיה מתארים התנהגות שונה לחלווטין, היא סבורה כי העדים פשוט משקרים.

הנה כי כן, גרסתה של העודה בסוגיה זו הנה גרסה בלתי עקבית, כאשר לעיתים העודה מצדיקה את פניות עדי עמוד 34

הראיה למשטרה ולא מייחסת להם כוונה לסביר את הנאשם, ולעתים העודה טוענת כי עדי הראיה שיקרו במכoon על מנת לסביר את הנאשם, מתוך נקונות או כעס, וכי יתכן שהם פועלן כך היחיד. לא לモטור לצין, כי גם ההגנה בסיכוןיה שללה באופן ברור כל מניע פסול מצד עדי הראיה.

112. בחינה חיצונית של עדותה של ש.ב. למול ראיות אחרות, לרבות למול עדות הנאשם, מציבעה על סתיות של ממש, אף בסוגיות מהותיות.

בעקבות דברי עדי הראיה ששמעו צעקות של ילד במהלך האירוע, לרבות קרייה לש.ב. לבסוף, אחד העדים אף טען ששוחח עם הילד, הנאשם נחקר על כך בחקירתו במשטרה ובהודעתו (**ת/1**) מסר כי הילדים כלל לא היו באותו בעת האירוע אלא היו אצל השכנים. בעדותו בבית המשפט, לאחר ששמע גם את דבריה של ש.ב. בעינויין זה, טען הנאשם כי הוא אכן זוכר אם מי מהילדים היה במקום. ש.ב., לעומת זאת, מסרה בחקירה המשטרתית (**ג/6**) כי הילדים התאימים בני ה-9 היו איתה במקום. בעדותה בבית המשפט אישרה ש.ב. כי בן אחד נכח באירוע ועמד רוחן ממנה.

הנה כי כן, ש.ב. והנายนם סותרים האחד את השני בסוגיה זו, וגם גרסתה של ש.ב. עצמה בסוגיה זו מתפתחת, כאשר בתבילה מסרה שני הילדים היו במקום ובמהמשך אמרה כי רק אחד מהם היה במקום. לא ניתן להסביר סתייה זו בשכחה, שכן הן הנายนם והן ש.ב. מסרו לראשונה את גרסתם בנושא כבר בסמוך לאחר האירוע. בשים לב לטענת עדי הראיה כי הילד שנכח במקום היה נסער, צעק ובהה, ואף קרא לש.ב. לבסוף מהמקום, ובמהמשך אף שוחח עם אחד העדים וביקש ממנו שלא לקרוא למשטרה, דומה כי לא בכדי ישן סתיות בגרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. בעינויין זה.

עדותה של ש.ב. אינה עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם גם בסוגיה נוספת. כאמור, לאחר שע.ב. שללה עדותה מגע פיזי בין הנאשם באירוע היא אישרה בסופו של דבר כי הנאשם חיבק אותה במהלך. עם זאת, ש.ב. תיארה בעדותה רק חיבוק אחד, כשמייד לאחריו הגיעו המשטרת. הנאשם, לעומת זאת, תאר בעדותו כי חיבק את ש.ב. במהלך האירוע מספר פעמים, באופןים שונים, בכמה מקומות שונים ולאורך זמן.

כמובן, לא לモטור לצין עוד את הסתיות המהותיות בין תיאור האירוע על ידי עדי הראיה לבין תיאורו על ידי ש.ב.. נתון חשוב שראוי להציג בהקשר זה הוא היעדר התיאחות העודה לדברי עדת התביעה נ' ב', לפיו הילד שנכח במקום צעק לש.ב. לבסוף. ההגנה לא חקרה על כך שהעודה אכן שמעה את הדברים האמורים או על עצם אמירותם, ולמעשה ההגנה היא שהגישה מטעמה את הודעתה העודה במשטרת (**ג/9**), שם ציינה העודה את הדברים הללו, וההגנה כלל לא חקרה אותה בנושא. ככל שגרסתה של ש.ב. נכונה, והיא הייתה נסערת רק נוכח הווייך בטלפון עם אחיה ואילו הנאשם רק הגיעו באותו בזעם, בחום ובהבה, לא הייתה ליד כל סיבה להיות נסער, לצעק, לבכות ובודאו שלא לצעק לש.ב. לבסוף מהמקום, שכן נוכחות הנאשם לידי רק היטיבה עמה. על כן, קריאתו של הילד לש.ב. לבסוף מהמקום סותרת למעשה את גרסתה של ש.ב., ומתיישבת עם עדות עדי הראיה. ההגנה לא מצאה לנכון לשאול את ש.ב. בנושא ועל כן ש.ב. לא הסבירה מדוע הילד קרא לה לבסוף.

113. גרסתם של ש.ב. ושל הנאשם בעדותם במשפט הייתה כי בעת האירוע ש.ב. שוחחה בטלפון עם אחיה והתווכחה עמו, ועל רקע זה איבדה את שלוותה, צעקה והשתוללה. דא עקא, על אף הנטען בכתב האישום ועל אף הטענה כי גרסה זו לא הועלתה על ידי השנאים בהזדמנויות הראשונה וכי ישן סתיות בגרסאותיהם בעינויין זה - ההגנה לא זמינה כל עד ולא הגישה כל ראייה שיש בכוון כדי לחזק טענה זו של הנאשם ושל ש.ב.

כך, ההגנה לא זימנה מי מהאה ששל ש.ב. לעדות כדי לאשר את טענותיה ולא הגישה פلت שיחות טלפון של ש.ב. המלמד על שיחה עם אחיה, אף לא ביקשה לקבל צו בנושא, וזאת הגם שלכאורה ההגנה יכולה הייתה לעשות כן ללא קושי רב. ההגנה גם לא סיפקה הסבר מדוע נמנעה מלהעשות כן. בכך יש כדי להפחית ממהימנותה של גרסה זו של ש.ב..

בהקשר זה ניתן כי בהזנה להקלת שיחותיו של העד ב' עם מוקד 100 (**ת/5**), ניתן לשמעו את העד אומר דברים לא ברורים בנוגע הגעת אנשי נספים ("אולי אחיה") למקום האירוע לאחר הפסקת האלים וטרם הגעת המשטרה. מדובר בדברים לאקוניים ולא ברורים דיים, העד לא חזר עליהם ולא הבHIR אותם בהודעתו במשטרה, גם הנאשם ושב. לאertiahis להענין זה בגרסאותיהם ולמעשה הנאשם אמר בהודעתו כי רק הוא ושב. היו באירוע ולא היה איש נוסף, השוטר שהגיע למקום לאחר האירוע לא ציין בזוח הפעולה דבר בעניין, העד לאertiahis להענין בעודתו ואף אחד מהצדדים לא חקר אותו חקירה של ממש בנוגע זה, הצדדים לאertiahis לכך בסיכוןם ולא העלו טענות בנושא, וההגנה לא הביאה ראיות בנושא. אשר על כן, לא ניתן ליחס משמעותו הרבה לדבריו האמורים של העד בשיחתו עם מוקד 100, ואין בהם כדי לחזק את טענתה של ש.ב. כי התווכחה עם אחיה באירוע בטלפון.

114. אין מחלוקת שהשוטר שהגיע למקום האירוע וכן השוטר שחקר את ש.ב. לא הבחינו בסימני חבלה על גופה או על פניה. כמו כן, אין חולק כי העד מ' ב' מסר, כבר בשיחותיו בזמן אמת עם מוקד 100 ואף בהמשך, לרבות בעודתו בבית המשפט, כי ש.ב. לא ברחה מהמקום ועמדתמול הנאשם חרף המכות שהכחבה בה הנאשם, וכי התנהגות זו הייתה תמורה בעניין.

אין סביר כי בנסיבות המקירה דין יש בנסיבות אלו כדי לחזק באופן ממש את עדותה של ש.ב.

העובדת שהשוטר שהגיע למקום האירוע והשוטר שחקר את ש.ב. לא הבחינו בסימני חבלה על גופה או על פניה אינה שוללת את האפשרות שהנפטר הכה בה כפי שמתארים עדי הראה, אינה הופכת את עדותם לבלי סבירה, ואני מחזקת בהכרח את גרסתה של ש.ב.. ניסיון החיים מלמדנו כי לעיתים גם מכות חזקות כפי שמתארים העדים אין מוגדרות חבליות הנראות לעין בבירור, ובמיוחד בנסיבות, כמו נסיבות המקירה דין, בהן מדובר בהתרשםות חייזנית כליה של שוטר מביל שנערכה בדיקה מקצועית על ידי גורם רפואי מוסמך, ובهن אין טענה למכות באמצעות חוץ כלשהו.

גם תמייתו של העד מ' ב' מכך שיש.ב. לא ברחה מהמקום ונכח מכותו של הנאשם ונורתה לעמוד מולו ואני מחזקת בהכרח את גרסתה של ש.ב.. העד ב' העיד בנוסף כי ש.ב. קיללה את הנאשם, יצאה לרחוב בשלב מסוים, הדפה את הנאשם ואולי אף דחפה אותו, וכן החזיקה בבקבוק, אך שמלול התנהגותה אינו מלמד על פאסיביות נכח המכות ובוודאי שאינו מלמד על הסכמה למגע הפיזי. בשים לב לטיב האירוע וליחסו הכוחות בין הנאשם לבין ש.ב., הרי שמלול התנהגותה של ש.ב. באירוע כמתואר על ידי העד ב' אינו בלתי סביר והוא תואם את הנסיבות והקשר, כפי שמלמדנו ניסיון החיים וכפי שנקבע בפסקה ביחס לאלימות נגד נשים.

115. לאור כלל האמור לעיל, ולאחר בחינת עדותה של ש.ב. בקפידות ובזהירות, והגם שיש.ב. היא קורבן העבירה על פי כתוב האישום והיא הכחישה בעקבותיה כי הנאשם תקף אותה באירוע - **אני קובל כי עדותה של ש.ב. אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק לה משקל ראוי ממש.**

עדות הנאשם

.116. הנאשם העיד בעדותו כי ביום האירוע ש.ב. הגיע לבקרו, כשהיא נסערת בשל מות אמה ובעל ענייני הירושה. הנאשם הציע כי ישבו בחצר ביתו ויישטו קפה על מנת להרגעה. בעת שישבו בחצר, התקשר אליה אחד מהאה, ובין השנים התגלו ויכוח קולני בענייני הירושה, ושיחתם נזקקה. ש.ב. התקשרה לאחים נוספים בעניין ובמהלך השיחות עםם היא הייתה נקלעה לסערת רגשות והיסטריה, החלה לצעוק עליהם טלפון, והשתוללה מכם. הנאשם נבהל וחשש שהשכנים יבחינו בנסיבות ובהשתוללות ועל כן ביקש מש.ב. להפסיק. כשהיא לא נענתה לבקשתו, הנאשם חיבק אותה מהאהבה ומדאגה, כשהיא ממשיכה לצעוק. הנאשם חיבק אותה מספר דקות עד שהשיחה נזקקה והוא נרגעה. לדבריו במהלך החיבוק הם עברו ממוקם למקום עד אשר היא נרגעה והם חזרו לשפט. בהמשך העיד הנאשם כי במהלך האירוע חיבק את ש.ב. מספר פעמים, בכמה מצבים, בכמה מקומות ובכמה אופנים (עמוד 37, שורות 14-15). לאחר דקות ספורות הגיע נידת משטרתה עם שני שוטרים. אחד השוטרים שאל אותם אם ארע דבר וש.ב. נענתה כי שוחחה במהלך וצעקה. השוטר מסר להם כי הם הגיעו בעקבות תלונות השכנים בנוגע לאלימות, ולאחר שבדק את מצבאה הפיזי של ש.ב. השוטרים הלקו מהמקום. לאחר מספר דקות שב השוטר ובקש מהנאשם להתלוות אליו למשטרה לצורך גביית עדותנו. (עמוד 31 לפירוטוקול, שורות 28-20; עמוד 32, שורות 11-1).).

.117. בחקירהו הנגדית הנאשם שלל כי אמר לשוטר שהגיע למקום שהתגלו ויכוח בין לבן ש.ב. בגין ענייני הירושה, וכן שלל כי אמר לשוטר שהיא ביןיהם ויכוח מילולי (עמוד 32, שורות 28-24).

כמו כן, הסביר הנאשם בעדותו כי שומרה בהודעתו במשטרה, לאחר שהתקבש להתייחס לחזרות נגדו, שלא תקף את ש.ב. אלא היה ויכוח מילולי, התכוון שהויכוח אשר התגלו היה בין ש.ב. לאחיה, ולא בין לבן ש.ב. עוד הוסיף הנאשם כי אין בהודעתו במשטרה שהויכוח לא היה בין לבן ש.ב. אלא היה בין ש.ב. לבין אחיה ושוויכוח זה היה בשיחת טלפון, מכיוון שהשוטר לא שאל אותו בעניין ומכיון שלא תיאר לעצמו לאן יתרחח הסיפור ולא הבין שדבריו יכולים להתפרש כאילו הויכוח התנהל בין לבן ש.ב. (עמוד 33, שורות 8-3; 15-27; עמוד 34, שורות 4-9).

.118. הנאשם עומת בעדותו עם העובה שרק בעדותו בבית משפט סיפר לראשונה כי הוא חיבק את ש.ב. על מנת להרגעה ושלא העלה טענה זו בחקירה המשטרה. הנאשם השיב כי סיפר גרסה זו לראיתו בבית משפט הוואיל והחוקר לא שאל אותו על כך בחקירה המשטרה והוואיל והוא לא הבין שהענין הולך להסתבר (עמוד 34, שורות 20-11).

.119. בהתייחסו לעדות העדה נ' ב' העיד הנאשם כי היא הבינה לא נכון ופירשה לא נכון את הסיטואציה וסבירה בטעות שהוא תוקף את ש.ב. למראות שראתה שרק חיבק אותה, וזאת נוכח צעוקותה של ש.ב. (עמוד 35, שורות 29-31). עוד הוסיף הנאשם כי העדה ב' ראתה את האירוע מזוויות בעייתית והוא לא יודע מה ראתה (עמוד 35, שורות 6-5).

הנאשם אישר שאינו מכיר את העדה ב' (עמוד 35, שורה 9), ושאין לה מניע לשקר בעניין (עמוד 35, שורות 14-15).

.120. בהתייחסו לעדות העד מ' ב', שגם אותו לא הכיר הנאשם, העיד הנאשם כי כנראה שהוא ראה שהוא חיבק את ש.ב. בעת שהוא צעקה והשתוללה במהלך מספר דקות, וגם הוא פירש לא נכון את הסיטואציה נוכח הנסיבות וההשתוללות. לאחר מכן הוסיף הנאשם שיכל להיות שהעד מאמין או שלא ראה טוב (עמוד 36).

לשאלת בית המשפט ביחס לעדויות עדין הראיה אמר הנאשם: "הסיטואציה עם הצרכות שלה והשתוללות שלה כאילו קורה שם משה. ובגלל החיבור והנסיבות הם חשבו שזה אלימות. כי הייתה סיטואציה כזו שנייהם חשבו שזה ככה". (עמוד 37, שורות 18-19).

121. הנאשם עומת עם הסטירה בין דבריו במשטרה, לפיהם השכנים טענו כי תקף את ש.ב. הויאל והם נוטרים לו טינה, בין דבריו בעדותו בבית משפט, לפיהם לשכנים אין מניע לשקר והם פועלן מאזרחות טוביה. בתגובהו הנאשם נסוג בו מדבריו בתחילת עדותו ו חוזר לטענותיו בחקירה המשטרתית: "יכול להיות שם שונים אותו אולי בغالל המוזיקה שלי, אולי בغالל שעשינו שם על האש". (עמ"ד 37, שורות 18-19).

122. בהתייחס לנוכחות ילדיו באירוע העיד הנאשם כי הוא אינו זוכר אם הם ניכחו באירוע. לאחר שועמת עם דבריו בהודעתו במשטרת, שם סיפר שלילדיו לא ניכחו באירוע אלא שהוא אצל השכנים, הנאשם המשיך לטעון בעדותו כי הוא אינו זוכר אם הם ניכחו במקום או לא (עמ"ד 36, שורות 18-19; עמ"ד 37, שורה 5).

123. **ההגנה עותרת** לקבל את גרסת הנאשם כמהימנה, אחידה ועקבית. הנאשם לארך כל הiliar, החל מתשאלו בשטח וכלה בהודעתו במשטרת ובעדותו בבית המשפט, דבק בגרסתו הראשונית כי לא הייתה כל אלימות מצדיו כלפי ש.ב..

124. לטענת ההגנה, אין פער ממשוני בין הדברים שמסרו ש.ב. והנאשם לשוטר שהגיע למקום, לפיהם הם התווכחו ביניהם בענייני ירושה, בין עדויותיהם בבית משפט, לפחות ש.ב. התווכחה עם אחיה בטלפון, ונראה כי הדברים לא הובנו נכון על ידי השוטרים. כוונת הנאשם וש.ב. הייתה שהצעקות שהשכנים שמעו נסבו סביר ויכוח, אך אין מדובר בסתרה מהותית.

125. כמו כן, לטענת ההגנה, בעת שטען הנאשם בחקירה במשטרת כי לשכנים היה מניע לטפל עליו אשמת שווה, הוא לא סבר שמדובר בדי התביעה ב' וב'.

126. **لשיטת המאשימה**, מנגד, אין לתת אמון בגרסת הנאשם, אשר הוכחה כבלתי מהימנה, בלתי סבירה, מפתחת ומופרכת, והיא עומדת בניגוד לעדויות ולראיות המאשימה.

127. לטענת המאשימה, הנאשם סיפר לראשונה רק בעדותו בבית המשפט שחייב את ש.ב., מספר פעמים, מכיוונים שונים ולמשך מספר דקות. זכרה של גרסה זו כלל לא בא בהודעתו במשטרת.

128. עוד טעונה המאשימה, כי הנאשם אישר בעדותו שאין בין לעדי התביעה היכרות כלשהי ושלאה היה להם מניע לטפל עליו אשמת שווה, ולכן נובעת מפרשנות שוגיה של הסיטואציה, אף בהודעתו במשטרת טען בכלל כי שכניו טוענו שהיכחה את ש.ב. מכיוון שפיתחו כלפי טינה.

129. לאחר בחינת עדותו של הנאשם - לרבות בחינת ההתרומות הבלתי אמצעית ואותות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות וניתוח סתרות ופרוכות, ולרבות בחינה חיצונית למול ראיות אחרות, ולאחר בחינת טענות הצדדים - **באתי לכל מסקנה כי עדות הנאשם אינה מהימנה וכי לא ניתן להעניק לה משקל ראוייתי ממשי**.

130. **התרשמות הבלתי אמצעית** מעודת הנאשם ומאותות האמת שעלו ממנה היא כי מדובר

בעדות מתחמקת, מיתממת ולא עקבית. בפי הנאשם לא היו תשובות והסבירים המניחים את הדעת לסתירות ולפרוכות שהוטחו לפניו, ובעת שהנائب ניסה להתמודד עם הסתירות והפרוכות הוא מסר תשובות מתחמקות, תוך שהוא זו במקומו בחוסר נוחות.

131. הגישה שמסר הנאשם, החל מדבריו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע וכלה בעדותם בבית המשפט, הייתה **גרסה מפתחתה, לעיתים על גבול הכבשה, ולא עקבית, נתגלו בה סתיות ופרוכות, לרבות בסוגיות מהותיות**, שהנائب לא סיפק להן הסבירים המניחים את הדעת.

132. סוגיה מהותית אחת לגביה נתגלו סתיות ופרוכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגית התרחשותו של יcioch מילולי באירוע בין שב.. הנאשם, כמו שב., שלל בעקבות נקיטה באלים פיזית נגד שב. באירוע. עם זאת, הנאשם מסר גרסה מפתחתה, לא עקבית וסותרת ביחס לשאלת האם הוא שב. התווכחו במהלך האירוע.

סוגיה זו היא סוגיה מהותית, שכן קיומו של יcioch מילולי בין הנאשם לבין שב. מתישב עם התיאור שימושים עדי הראייה מטעם התביעה ויש בו גם כדי לטענת עדי הראייה שהויכוח המילולי הסלים לכדי אלימות פיסית של ממש. על כן, אין פלא כי גם הנאשם וגם שב. מסרו גרסאות מפתחות ולא עקביות בסוגיה זו, כאשר ההתרשםות היא כי בין השניים אכן התנהל יcioch מילולי שהסלים לאלים פיסית, ולאחר שבתחילת אישרו השניים שהיה ביניהם יcioch מילולי אך שלא עימות פיזי, בניסיון להמעיט בחומרת האירוע ולמנוע את הסתבכותו של הנאשם, בהמשך הבינו השניים כי אישורו להתרחשותו של יcioch מילולי ביניהם עלול做强 את טענות עדי הראייה ועל כן גרסתם הפתחתה והם שללו גם התרחשות של יcioch מילולי ביניהם והחלו לטעון כי למעשה שב. התווכחה בטלפון עם אחיה.

לשוטר שהגיע למקום וערך דו"ח פועלה (**ת/2**) אמר הנאשם (בדומה לדברים שמסרה לשוטר גם שב.) כי "היה בין לבין בת זוגתו וiocoh קולני ללא אלימות על רקע של ירושה". בהודעה שמסר הנאשם בחקירה המשטרתית (**ת/1**) נשאל הנאשם מה יש לו להגיד בקשר לחשודות נגדו והנائب השיב "**לא תקפני ולא היה שום דבר, סתם וiocoh מילולי היה**". בהמשך, כאשר החוקר מטיח בנאש שלא היה לו רק יcioch מילולי עם שב. אלא הוא גם תקף אותה, ענה הנאשם "**לא תקפני אותה, שקר וכזב, תביא אותה לפה**". הנה כי כן, הן לשוטר שהגיע למקום מיד בסמוך לאחר האירוע והן החוקר שחקר את הנאשם לאחר מכן אמר הנאשם כי באירוע היה יcioch מילולי קולני בין לבין שב., והוא לא הזכיר, אף לא במילה, יcioch כלשהו של שב. עם מיאחה.

לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, שניתנה לאחר שנחשף לעדויות עדי הראייה ולגרסתה של שב., שינה הנאשם את גרסתו והודיע לראשונה כי שב. בכלל התווכחה בטלפון עם אחיה על ענייני ירושה והוא רק ביקש ממנה להפסיק לצעוק ולהירגע וכן חיבק אותה חיבוק אהוב ודואג. הנאשם שלל כי התרחש באירוע יcioch מילולי בין לבין שב.

כאשר עומת הנאשם עם דבריו לשוטר בשטח שתיעדו בדו"ח הפעולה **ת/2**, שלל הנאשם כי אמר דברים אלו לשוטר. זה המקום להזכיר כי דו"ח הפעולה **ת/2** הוגש בהסכמה ולאחר שההגנה ותרה על חקירת השוטר, כך שהדו"ח התקבל כראיה לאמתות תוכנו, וההגנה אינה יכולה לטעון כנגד הרישום בדו"ח או לטעון שהנائب לא אמר את הדברים הרשומים בדו"ח לשוטר. מכאן, שאין לקבל את הסבריו של הנאשם בעדותו כתוב בדו"ח ויש לראות בדבריו בעדותו משום גרסה כבושה. כאשר עומת הנאשם עם דבריו בהודעתו בחקירה המשטרתית (**ת/1**),

ענה הנאשם שהתוון לכך שהגלו היה בין ש.ב. לאחיה, והוא לא ציין זאת וכן לא ציין שהויכוח התנהל בטלפון מכיוון שהשוטר לא שאל אותו בעניין ומכיון שלא תיאר לעצמו לאן יתפתח הסיפור ולא הבין כיצד דבריו יכולים להתרפרש. אני דוחה הסבריו זה של הנאשם כהסביר מתחמק ומייחסם. קריית הودעת הנאשם במשטרה במלואה מעלה בבירור כי הנאשם הבין היטב את שאלת השוטר, התוון בהחלט לומר שהוא ייכוח מילולי בין ש.ב., והבין היטב שכך גם הבין זאת השוטר. גם כאשר החוקר מטיח בנאשם במפורש שלא היה רק ויכוח מילולי בין לבין ש.ב. אלא הוא גם תקף אותה, הנאשם, שਮבין היטב שהחוקר סבור שהוא אישר שהוא ייכוח מילולי בין לבין ש.ב., מшиб רק שלא תקף את ש.ב., והוא לא מעמיד את החוקר על טעומו ולא אומר שגם ויכוח מילולי כלל לא היה בינהם אלא היה בעצם ויכוח מילולי בין ש.ב. לבין אחיה, והוא אף לא מצין שהויכוח המילולי היה בכלל בשיחת טלפון. הנאשם לא מזכיר זאת, ולא ברמז. עוד יש לציין כי גם הודעת הנאשם במשטרה (**ת/1**) הוגשה בהסכמה, ללא חקירת גובה ההודעה, כך שההגנה הסכימה לאמתות התוון הכתוב בהודעה. מכאן, שאין לקבל גם את הסבריו של הנאשם בעדותו לכתוב בהודעתו במשטרה, ויש לראות בדבריו בעדותו ממשום גרסה כבושה.

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, ביחס לסוגיה המהותית של התרחשותו של ויכוח מילולי בין לבין ש.ב. במהלך האירוע. למעשה, עדותו של הנאשם בסוגיה זו עולה כדי גרסה כבושה, ועל כן יש לדחותה מכל וכל, וכן חשבות הסוגיה יש לראות בכך ממשום חזוק לעדויות עדי הראייה מטעם המאשימים.

133. סוגיה חשובה נוספת לגבי נгалעו סתיירות ופרוכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגיית קיומו של מגע פיזי בין לבין ש.ב. במהלך האירוע, וטיבו של מגע זה.

134. לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע ורשם דוח פעולה (**ת/2**) אמר הנאשם כי "היה בין לבין בת הזוגו ויכוח קולני **לא אלימות...**". הנאשם לא ציין כל מגע פיזי בין לבין ש.ב. במהלך, כל שכן חיבור צזה או אחר. בהודעתו במשטרה (**ת/1**) אמר הנאשם "**לא תקפתני ולא יהיה שום דבר... לא תקפתني אותה, שקר וכזב... לא תקפתني אותה בכלל, שקר וכזב... ש. אתה נתת לה אגרופים לגב ולכתחף, תגובתך? ת. מה פתאום, אין דבר צזה... לא הרצתי لها, אין דבר צזה**". גם בהודעה הנאשם לא מצין כל מגע פיזי בין לבין ש.ב. במהלך, וכן לא מזכיר חיבור כלשהו.

רק בעדותו בבית המשפט, לאחר שנחשף לכל הגרסאות, לרבות לגרסתה של ש.ב., העיד הנאשם לראשונה כי במהלך היה מגע פיזי בין לבין ש.ב., עת הוא חיבק אותה, חיבור אהוב ודואג, מספר דקות, על מנת להרגעה במהלך ויכוח סוער שניהלה בטלפון עם אחיה. הנאשם הוסיף עוד כי במהלך החיבור הם עברו ממוקם למקום, ובהמשך גרסתו הוסיפה להתקפתו והוא העיד כי חיבק את ש.ב. מספר פעמים, בכמה מצבים, בכמה מקומות ובכמה אופנים.

כאשר עומת הנאשם בעדותו עם העובדה ש רק בעדותו בבית משפט סיפר לראשונה כי הוא חיבק את ש.ב. על מנת להרגעה ושלא העלה טענה זו בחקירה המשטרתית, הסביר הנאשם כי החוקר לא שאל אותו על כך בחקירה המשטרתית והוא לא הבין שהענין הולך להסתבר. הסבר זה של הנאשם הוא מיתם ומתחמק, שכן ברור שהנאשם הבין היטב, גם בחקירה המשטרתית, כי שאלת המגע הפיזי בין לבין ש.ב. במהלך האירוע היא שאלה חשובה, ולא הגינוי שלא סבר בחקירה המשטרתית שחייב מתחשך, כל שכן מספר חיבוקים, הוא נתון חשוב שיש בכוחו לתת הסבר כלשהו לטענות עדי הראייה. נראה כי מאחר שבעדותו, או לפחות בחלוקת, בשונה מ查詢ת המשטרת, אמר הנאשם כי עדי הראייה לא שיקרו בעדותם אלא טעו בהבנת מה שראו, היה עליו לספק הסבר כלשהו לדברי העדים ועל כן העלה לראשונה את טענת ה"חיבוק". עוד יש לציין שהודעת הנאשם

במשטרה הוגשה בהסכמה, כראיה לאמתות תוכנה, מבלתי שההגנה חקרה את גובה ההודעה בנושא זה.

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, גם ביחס לסוגיה החשובה של קיומו של מגע פיזי בין לבן ש.ב. במהלך האירוע, וטיבו של מגע זה. למעשה, עדותו של הנאשם גם בסוגיה זו עולה כדי גרסה כבושה, ועל כן יש לדוחתה מכל וכל, וכן חשבות הסוגיה יש לראות גם בכך משומח חזק לעדויות עדי הראייה מטעם המאשימה.

135. סוגיה נוספת לגביה נתגלו סטיירות ופרוכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגית נוכחותו של בנו במהלך במהלך האירוע.

בחקירה המשטרה (**ת/1**) שאל החוקר את הנאשם במפורש האם אחד הילדים היה במקום בעת האירוע וה הנאשם השיב "**לא, הילדים היו אצל השכנים**".

בעדותו בבית המשפט, לאחר שנחשף גרסאות יותר העדים, לרבות לגרסאותה של ש.ב., העיד הנאשם כי הוא אינו זוכר אם הם נכלו באותו אירוע. גם לאחר שיעומת עם דבריו בהודעתו במשטרה הנאשם המשיך לטעון כי אינו זוכר אם הם נכלו באותו מקום או לא, והואוסיף כי יתכן והגיעו לבב מאוחר יותר. גם תשובה זו היא מתחממת ומיתממת, וניכר כי הנאשם שינה את גרסתו בעניין זה בעדותו נוכח העולה מיתר העדויות, לרבות מגרסאותה של ש.ב..

נוכחות עדויות שני עדי הראייה, אשר שמעו, כל אחד בנפרד, את צעקותו ובכו של הילד שנכח במקום, והעדה ב' אף שמעה את הילד קורא לש.ב. לבסוף מהמקום והעד ב' אף שוחח עם הילד - סבורני כי אין ספק של לפחות אחד הילדים נכלו באותו אירוע והוא עד לו, וכי לא במקרה הנائب ניסה להסתיר עובדה זו, תוך מסירת גרסה מתפתחת ולא עקבית. יש לראות גם בכך משומח חזק לעדויות עדי הראייה מטעם המאשימה

136. סוגיה נוספת לגביה נתגלו סטיירות ופרוכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגית מניעיהם של עדי הראייה לטעון כי הנאשם תקף את ש.ב. בנסיבות של ממש.

בחקירה המשטרה (**ת/1**) אמר הנאשם בתגובה לטענה שיש שכנים שהיו עדים לתקיפה "**אין דבר זהה, כולם שקרים...** **שכנים שונים אותו שקרים, לא יודע למה אמרו למשטרה שתקפתו**".

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה מתפתחת בסוגיה זו. בתחילת שינה טענותו מחקירת המשטרה ואמר כי העדים, שהיעדו בתום לב מטען אזרחות טוביה ושהוא אינו מכיר אותם, הבינו ופירשו לא נכון הסיטואציה וסבירו בטעות שהוא תקף את ש.ב. למראות שראו שرك חיבק אותה, וזאת נוכח צעקותה והשתוללותה של ש.ב. וכן זווית הראייה הלקויה שלהם. אולם בהמשך עדותו, שינה הנאשם טעמו פעמי נספה ואמר שיכל להיות שהעדים העידו כפי שהיעדו הויאל והם שונים אותו בגלל המזיקה שלו או בגלל שעשה "על האש".

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, גם ביחס לסוגית מניעיהם של עדי הראייה לטעון כי תקף את ש.ב. בנסיבות של ממש. יש לראות גם בכך משומח חזק לעדויות עדי הראייה מטעם המאשימה.

137. **בחינה חיצונית של עדות הנאשם למול ראיות אחרות**, לרבות למול עדותה של ש.ב., מלמדת על קיומן של סטיירות ממשיות.

במסגרת ניתוח עדותה של ש.ב. לעיל, סקרותי בהרחבה את הסתרות בין עדותו של הנאשם לבין עדותה של

ש.ב., לרבות בסוגיות מהותיות, כגון סוגיות קיומו של מגע פיזי בין הנאשם לבין ש.ב. באירוע וטיבו וסוגיות נוכחותו של בנים במקומם. על כן, כל האמור שם נכון גם ביחס לבחינת עדותו של הנאשם, מהימנותה ומשקלה, ואין צורך לחזור על הדברים.

כמובן, לא אסור לציין עוד את הסתירות המהותיות בין תיאור האירוע על ידי עדי הראיה לבין תיאורו על ידי הנאשם.

זאת ועוד, העובדה שההגנה לא זימנה כל עד ולא הגישה כל ראייה שיש ביכולם כדי לחזק את טענת הנאשם וש.ב., לפיה בעת האירוע ש.ב. שוחחה בטלפון עם אחיה והתווכחה עמו, ועל רקע זה איבדה את שלוותה, צעה והשתוללה, וההגנה אף לא סיפקה הסבר מדויע למנעה מלעשות כן - יש בה כדי להפחת גם מהימנות גרסה זו של הנאשם וממשקלה עדותו.

138. לאור כלל האמור לעיל, ולאחר בוחנת עדותו של הנאשם בקדימות ובזהירות - **אני קובע כי עדותו של הנאשם אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק לה משקל ראוי ממשי.**

סיכום ניתוח ראיות ההגנה

139. הנה כי כן, **שתי הראיות המרכזיות מטעם ההגנה - עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם נמצאו על ידי, לאחר בוחנה זהירה וקפדנית, כראיות לא מהימנות ונעדירות משקל ראוי ממשי.**

סבירני כי הסתירות והפרוכות בගסאות הנאשם, כמו גם חוסר העקבות וההתפתחות בגרסתו העולה עד כדי גרסה כבושה, יש בהם גם כדי לחזק את משקל ראיות המשימה.

140. זאת אני קובע, גם ש.ב. היא קורבן העבירה על פי כתוב האישום, וגם ש.ב. וה הנאשם הצביעו בעקבות כי הנאשם תקף פיזית במקות את ש.ב. באירוע.

סבירני כי יש הסבר הגיוני ו邏輯י להכחשתה העקבית של ש.ב. את תקופתה על ידי הנאשם כמתואר על ידי עדי הראיה, וכי נוכח התרשםות הבלתי אמצעית מעדותם של ש.ב. ושל הנאשם, נוכח הסתירות הפנימיות והפרוכות בגרסאותיהם, וכן נוכח הסתירות החיצונית לגרסאותיהם, לרבות סתירות של ממש בסוגיות מהותיות בין גרסת ש.ב. לבין גרסת הנאשם - לא ניתן לקבל את עדויותיהם כמהימנות ולהעניק להן משקל ראוי ממשי, חרף עקבות החקירהם.

141. ליתר הראיות שהוגשו מטעם ההגנה, שככללות מסמכים שונים, תМОנות וסרטונים, התייחסתי במלמר ניתוח עדויות עדי המשימה וההגנה לעיל, ואין בהן כדי לשנות ממסקנותי האמורות.

מצוין, כי חשיבותם של התמונות וסרטונים שהגישה הנה מצומצמת, הן נוכח היעדר מחלוקת של ממש שבב העולה מהם והן נוכח הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט ומסקנותיו.

סיכום ניתוח ראיות והעדויות והכרעה עובדתית

142. כפי שציינתי בראשית הכרעת הדיון, נוכח הנסיבות הראיותניות הייחודיות של המקירה Dunn, ערכתי בוחנה זהירה וקפדנית במיוחד של ראיות והעדויות, על רקע טענות הצדדים.

.143. לאחר בחינה זהירה וקפדיית כאמור, באתי לכל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה בהליך פלילי והוכחה, מעלה לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את ש.ב. בנסיבות כעולה מעדויות עדי התביעה וcompator בכתב האישום.

.144. מצאת הudge בבדיקה את עדויות עדי הראייה מטעם המאשימה - שהם שני עדי ראייה ניטרליים ובلتויים, שאיןם מכירים האחד את השניה ושפנו למשטרה בנפרד ומסרו גרסאותיהם בנפרד, ואשר שניהם נמצאו, לאחר בחינה זהירה וקפדיית, מהימנים ועדויותיהם המפורחות זכו למשקל ראוי ניכר - על פני העדויות מטעם ההגנה, עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם - אשר נמצאו על ידי, לאחר בחינה זהירה וקפדיית, עדויות לא מהימנות ונעדירות משקל ראוי מושי.

עדויות עדי המאשימה נתמכו אף בראיות נוספות שהוגשו במשפט, לרבות גרסאות הנאשם ושב. בסמוך לאחר האירוע, במסגרת מסרו הנאשם ושב. כי אכן התווכחו ויכוח קולני, ולא הזכירו במילה ויכוח של ש.ב. בטלפון עם אחיה או מגע פיזי ביניהם, כל שכן חיבור. העדויות אף זכו לחיזוק ראוי ממש בעקבות הביקור במקום שערכתי, והתרשםתי הבלתי באמצעות מזווית הראייה הישירה והטובה של שני העדים ומתנאי הראות הסבירים שלהם בעת האירוע. יש לזכור עוד, כי טענת ההגנה להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית אצל העדים נשלה ונותרה אפשרות ערטילאית ותיאורטיבית בלבד בנסיבות המקרה דן.

נתון **"יחודי ומカリע במקרה דן הנו הכוח הראייתי האיגובי המשמי שיש לשילוב של עדויות עדי המאשימה, אשר מציגות למעשה תזרוף ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו."**

.145. צוין כי על אף ייחודיות הנסיבות הראייתיות של המקרה דן ניתן בהחלט למצוא בפסקה מקרים דומים, בהם הורשו נאים בעבירות תקיפה של בניו זוגם גם כאשר בת הזוג הכחישה בעקבותיה את התקיפה, וזאת על סמן ראיות מהימנות ובנות משקל מפלילות אחרות שבית המשפט מצא לנכון להעדיין על פני עדויות הנאשם ובת הזוג (ראו, למשל: ת"פ (שלום תל-אביב) 7953/01 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 24.6.2002); ת"פ (שלום י-ם) **מדינת ישראל נ' דין** (ניתן ביום 26.10.10); ת"פ (שלום תל-אביב) 2054/02 **מדינת ישראל נ' גרציאני** (ניתן ביום 6.5.2004)).

.146. אשר על כן, אני קובע כי המאשימה הוכחה, מעלה לכל ספק סביר, כי על רקע ויכוח קולני בין הנאשם לבין ש.ב., הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכפתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, משך מספר דקות ובכמה מקומות בשטח, כאשר אחד מילדיהם הקטנים נוכח באותו מקום, צעק וובכה, והנ帀 לא חדל לתקוף את ש.ב. אף לאחר שהעדי מ' ב' קרא לו לחדר בו מעשייו.

ודוקן, אני דוחה את טענת ההגנה כי המגע הפיזי בין הנאשם לבין ש.ב. באירוע התמצאה בחיבוקים או ב"ספיגת הכאב" של ש.ב. בצורה דומה אחרת, וקובע כי הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכפתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, משך מספר דקות ובכמה מקומות בשטח.

בחינת התקיימות יסודות עבירות "תקיפה סתם - בן זוג" במקרה דן

.147. סעיף 382(ב) לחוק העונשין קובע כי:

"העוור עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפלו העונש הקבוע לעבירה; לעומת זאת, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה במשפחה בעבר, והוא אחד מ אלה:(1) בן זוגו, לרבות הידוע הציבור בן זוגו..."

סעיף 379 לחוק העונשין קובע כי:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותה."

סעיף 378 לחוק העונשין מגדרי "תקיפה" כך:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, ללא הסכמתו או בהסכמה שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה..."

.148. צוין כבר עתה כי ההגנה לא חלקה עלvr כך שהנאשם ושוב. הם בני זוג לשעבר.

.149. הנה כי כן, מדובר בעבירה מחשبة פלילית התנהגותית, המורכבת מיסוד עובדתי - תוקף (רכיב התנהגותי, המעשה); את חברו (רכיב נסיבתי); כלפי גופו (רכיב נסיבתי); ללא הסכמה או בהסכמה שהושגה בתרמית (רכיב נסיבתי); שלא כדין (רכיב נסיבתי); כלפי בן משפחתו (רכיב נסיבתי) - ומיסוד נפשי - מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנسبות.

.150. לאחר שקבעתי, כממצא עובדתי שהוכח מעלה לכל ספק סביר, כי הנאשם הכה מספר פעמים את שב. בראשה, בגביה, ובכטאפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות, אני קובע כי הוכחו **במידה הדורשת** הרכיב התנהgesי של התקיפה והרכיבים הנסיבתיים של "חברו", "ńקפי גוף" ו"ńקפי בן משפחתו".

.151. ההגנה טענה, כי אף אם הוכח שהנאשם היכה את שב. הרי שלא הוכח הרכיב הנסיבתי של "בלא הסכמה", וזאת נוכח עדותה של שב., אשר, לטענת ההגנה, הסכימה לקבל את המכות מהנאשם לשם הרגעה.

אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה. סבורני, כי על רקע העובדות שהוכחו בדברוי, כמו גם על רקע בחינת עדויותיהם של שב. ושל הנאשם, ועל אף דבריה של שב. בעדותה, ניתן לקבוע **במידה הדורשת** כי שב. לא הסכימה **יכה** אותה באופן העולה מהעובדות שהוכחו כאמור.

שב. לא העידה, ואף לא אמרה בשום מקום אחר בגרסאותיה, כי היא הסכימה, מכל סיבה שהיא, שהנאשם יכה אותה כמה פעמים, מכות של ממש בראשה, בגביה, ובכטאפה, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות. גרסתה של שב. הייתה, בתחילת, שכלל לא היה מגע פיזי בין הנאשם, ולאחר מכן היה אישרה שהנאשם רק חיבק אותה פעם אחת חיבוק של חום ודאגה במטרה להרגעה, ורק לתנהגות זו, ולא בלבד, ניתנה הסכמתה. גם הנאשם לא טען, אף אחת מגרסאותיו, כי שב. הסכימה לקבל מידיו מכות כמתואר בעובדות שהוכחו, אלא, לכל היותר (בגרסתו המאוחרת בעדותו בבית המשפט), טען כי שב. הסכימה בתנהגותה לחיבוקים שחיבק אותה במטרה להרגעה. שב. והנאשם מיקדו את טענותיהם בתיאור העובדתי של המגע הפיזי ולא בשאלת הסכמתה של שב. למכות, תוך ששניהם שללו את התיאור העובדתי שתיארו עדי הראיה מטעם המאשימה, ובוודאי שלא אישרו תיאור עובדתי זה ביחיד עם טענה להסכמתה של שב. למכות העולות מתיאור זה. על כן,

לאחר שדוחיתי את הטענה שהמגע הפיזי בין הנאשם לבין הנאשם לבן ש.ב. התחזקה בחיבורו מרגעיו או ב"סיגת כאב" בדרך דומה בלבד, שככל מטרתם הייתה להרגיע את ש.ב., וקבעתה שהמגע הפיזי כלל מכות של ממש שניתן הנאשם לש.ב. על רקע ויכוח קולני ביניהם, לא ניתן "לגזר" את הסכמתה הנטענת של ש.ב. לחיבור המרגע ו"להדביקה" למכות של ממש שהכה בה הנאשם.

בහינתן תיאור האירוע כפי שנקבע בעובדות שהוכחו, אף אדם לא היה מסכים לקבל למכות כפי שהכה הנאשם בש.ב. גם מדבריה של ש.ב. עצמה ניתן ללמידה בבירור כי היא לא הייתה מסכימה לקבל מהנאשם McMots כפי שנקבע שקיבלה: "**אם גבר היה מכח אותה אין מצב שאין אשtopic, אני מאד פמיניסטית ומאד לטובת האישה ואין מצב שגבר יכה אותה ואני אשtopic על דבר זהה. על מילולית לא יותרת אז על פיזית אני אוטר?**".

בהקשר זה לא מותר לציין כי "הסכם" כאמור בסעיף 378 לחוק העונשין נובעת ממתן רשות ברורה, גלויה וחוד משמעית או שהיא מתחייבת מהתנהוגות המוסכמים, מהתנהוגות או ממנהג המקובל בחברה. במקרה דנן, על רקע הקביעות העובdotיות שנקבעו, לרבות באשר לטיב המכות ולנסיבות האירוע בכללות, ולאחר שגרסתם העובdotית של ש.ב. ושל הנאשם נדחתה - לא ניתנה כל רשות ברורה, גלויה וחוד משמעית מש.ב. למכות שהכה בה הנאשם, וכן לא ניתן לומר שההסכם מתחייב מהתנהוגותה של ש.ב., מהתנהוגות או ממנהג המקובל בחברה. כאמור, אף אדם לא היה מסכים למכות שנקבע כי הנאשם נתן לש.ב., והעובדה שש.ב. והנאשם שלו בתחום מגע פיזי ובמהמשך ניסו למנוע את המגע הפיזי לכדי חיבור מרגעיו או "סיגת כאב" בדרך דומה מחזקת את המסקנה שע.ב. לא הסכימה לקבל את המכות שהכה בה הנאשם.

איןני סבור כי ניתן ללמידה על הסכמתה בתנהוגות של ש.ב. למכות שנקבע שניתן לה הנאשם, מדבריו של העד ב', לפיהם היא לא ברחה מהנאשם על אף המכות שسفגה ועמדה מולו, באופן שנראה לעד תמורה. צ'קור, העד ב' העיד גם כי ש.ב. קיללה את הנאשם, יצאה לרחוב בשלב מסוים, הדפה את הנאשם ואולי אף דחפה אותו, וכן החזיקה בבקבוק. על כן, מכלול התנהוגותה של ש.ב. אינו מלמד על פאטיות נוכחות המכות שהיכה בה הנאשם, ובוודאי שאינו מלמד על הסכמתה למכות אלו, ובשים לב לטיב האירוע כירוע תקיפה בת זוג, ולהיחס הכוחות בין הנאשם לבין ש.ב., התנהוגותה של ש.ב. באירוע אינה בלתי סבירה, והוא توאמת את הנسبות והקשר, כפי שמלמדנו ניסיון החיים וכפי שנקבע בפסקה ביחס לאלימות כנגד נשים. מכאן, אין ללמידה על הסכמתה של ש.ב. למכות שהכה בה הנאשם מכך שלא ברחה מפני הנאשם, שכן לא ניתן להתייחס רק לנตอน זה במנוגט מההקשר ומיתר דבריו של העד ב'. מהထיאור הכלול של האירוע ושל התנהוגותה של ש.ב. ניתן על ידי העד ב' (לרבות תיאור הויכוח, הקללות, עצמת המכות, היציאה לרחוב, הדיפת הנאשם, החזקה הבקבוק, והתנהוגות הילד שנכח במקום) עולה בבירור שע.ב. לא הסכימה לקבל את המכות שהיכה בה הנאשם. גם נתונים אחרים שהוכחו, כגון קריית הילד לש.ב. לרבות (כעולה מהודעת העודה ב' במשפטה - נ/9), מצביעים בבירור על כך שע.ב. לא הסכימה לקבל את המכות מהנאשם.

152. ההגנה הפנתה בהקשר זה לפסק הדין שניית בת"פ (שלום רملיה) 16-05-54828, **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 22.2.17, מפי כבוד השופט ابو-שחادة). לאחר שעניימי היטב בפסק הדין אמרו, סבורני כי לא ניתן ללמידה ממוני דבר לעניינו, שכן נסיבות המקרים שונות בתכלית.

פסק הדין בעניין **פלוני**, בשונה מעניינו, עוסק בעיקר ברכיב ההסכם בהקשר המיני של עבירות המעשה מגונה, וניתוח רכיב ההסכם בהקשר של עבירת התקיפה הוא קצר ונערך כמעט בבחינת מעלה מן הצורך.

עיקר הדיון בעניין **פלוני** נסוב סבב השאלה האם התמונה שראו עדות הראיה מספיקה על מנת ללמד על העדר הסכמה לאקט מיני, כאשר הסתבר שמדובר בבני זוג שתוונים לקו מגע מיני בהסכם, והעדות לא ידעו בזמן הצפיה שמדובר בבני זוג. בשונה מאשר בענייננו, בהקשר של האקט המיני כמעט ולא היו מחלוקת עובדיות בין הצדדים ביחס לאקטים הפיזיים שהתרחשו, ועיקר הוויכוח נסוב סבב הפרשנות של אקטים אלו. בענייננו, לעומת זאת, עיקר הוויכוח נסוב סבב טיבם ואופיהם של האקטים הפיזיים של הנאשם כלפי ש.ב. - השאלה האם הנאשם הכה בש.ב. באמצעות ידיו מכות של ממש בראש, לגב ולכתף או האם הוא רק חיבק את ש.ב. חיבוק מרגיע או "ספג את כאבה" בדרך דומה אחרת. גם שההגנה ניסתה לשווות למחלוקת במקרה דנן נופח פרשן ג דא, תוך טשטוש המחלוקת העובדיות-פיזית הברורה (מכות של ממש בראש, לגב ולכתף, מספר פעמים ולמשך זמן, אין דומות כלל ועיקר לחיבוק מרגיע או "ספיגת כאב" בדרך דומה אחרת), הרי שבפועל הוויכוח היה ויכוח עובדי-פיזי ממש ולא ויכוח של פרשנות.

בהמשך לכך, לאחר שגם עדי ההגנה לא טענו ש.ב. הסכמה לקבל מה הנאשם מכות כפי העולה מעובדות שהוכחו, במקרה דנן, בשונה מעניין **פלוני**, הוויכוח גם לא נסוב למעשה סבב שאלת ההסכם של ש.ב. למשים.

מניתוך עבירות התקיפה בעניין **פלוני** עולה כי ההכרעה התבוסה על קיומו של ספק סביר שמעשי האישה שם שהתרשו על ידי העדות כתגנוזות למגע מצד הנאשם, נבעו ממבוכתה על רקע נוכחות אנשים במקום וצלום האירוע ולא מתוך התגנוזה למגע, והכל שכמעט ואין מחלוקת עובדיות בין הצדדים אשר לאקטים הפיזיים. בענייננו, לעומת זאת, הייתה מחלוקת של ממש באשר לאקטים הפיזיים, ונקבע כי המגע של הנאשם בש.ב. כלל למעשה מכות של ממש, והיעדר הסכמתה של ש.ב. למכות אלו במהלך שלל אופנים, כפי שפורט לעיל. כמו כן, בענייננו, לא ניתן, בשום צורה או דרך שהיא, לפרש את נסיבות האירוע, כפי שנקבעו בעובדות שהוכחו, ככאלו המלמודות על הסכמתה של ש.ב. למכות שקיבלה הנאשם, אף לא ככלו המקיים ספק סביר בשאלת ההסכם. זאת, במיוחד נוכח דבריה של ש.ב. עצמה ביחס להיעדר האפשרות שתסכים לקבל מכות שכallow, ומאחר שאין כל אפשרות סבירה שיכallow יתקבלו בהסכם. גרסאותיהם המתפתחות של הנאשם ושל ש.ב. מחזקות מסקנה זו.

זאת ועוד, בעניין **פלוני** הנאשם והאישה מסרו מלכתחילה גרסה עקבית וברורה, שלא כולל כל אינטראקציה שלילית ביניהם, וגם ראיות המאשימה לא בסיסו טענה שכזו, ועל כן, לאחר שהסתבר שמדובר בבני זוג הטוענים לקו אקט מיני בהסכם, נותר ספק בשאלת ההסכם. בענייננו, לעומת זאת, הן הנאשם והן ש.ב. מסרו בהזדמנות הראשונה לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע (דו"ח הפעולה **ת/2**, שהוגש בהסכם כראיה לאמיות תוכנו), כי הם התווכחו ויכוח קולני (גם שבmarsh שלו זו). דברים אלו של הנאשם ושל ש.ב. מבסיסים קיומה של אינטראקציה שלילית ביניהם כבר בתחילת האירוע ומספקים הסבר הגיוני להסלמת האירוע לכדי אלימות פיזית של ממש, שלא בהסכם, לאחר מכן. בנוסף, במקרה דנן ישנו הסבר משכנע לטענה של ש.ב. להגן על הנאשם ולהכחיש את תקיפתה במכות. כמו כן, במקרה דנן, בשונה מבניין **פלוני**, גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. היו מתפתחות ולא עקביות, גם בסוגיות מהותיות, כגון התרחשותו של ויכוח מילולי קולני ביניהם וטיבו של המגע הפיזי ביניהם.

153. אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרישה הרכיב הנסיבתי "בלא הסכמה".**

כמו כן, בהיעדר טענה להצדק או לצדוק בדיון (אך לא במובנו הרחב של מושג זה), **אני קובע עוד כי הוכח במידה הדרישה גם הרכיב הנסיבתי "שלא דין".**

.154. נוכח הקביעה העובדתית, כי על רקע ויכוח קולני בין הנאשם לבין ש.ב., הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגביה, ובכתחפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות, כאשר אחד מילדייהם הקטנים נוכח במקום, צועק וובכה, וה הנאשם לא חדל לתקוף את ש.ב. אף לאחר שהעד מ' ב' קרא לו לחדר בו - **אני קובע כי הוכח במידה הדרישה שה הנאשם היה מודע לטיב מעשיו ולהתקיימות הנסיבות.**

.155. על מודעתו הברורה של הנאשם לטיב מעשיו ניתן ללמידה מספר נתונים.
 ראשית, נקבע כי הכתה של ש.ב. על ידי הנאשם נעשתה על רקע ויכוח קולני ביניהם, ונตอน זה מלמד על המנייע לתקיפה ומכאן גם על מודעתו של הנאשם לטיב התקיפה.
 שנית, נסיבות התקיפה מחייבות את מודעתו של הנאשם לטיב מעשיו, שכן בלתי סביר לחדוטין שה הנאשם יבצע את מעשים אלו - מספר מכות של ממש, באמצעות ידיו, בראשה, בגביה ובכתחפה של ש.ב., במשך מספר דקות ובמספר מקומות - מבליל להיות מודע לטיבם.
 שלישיית, נקבע כי אחד מהילדים נכח במקום, כשהוא צועק וובכה, וכן נקבע כי העד ב' פנה לנאים והציג בו לחדר מתקיפת הש.ב., והיחספו של הנאשם לנרטונים אלו מחזקת את המסקנה שהוא מודע לטיב מעשיו.

אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרישה שה הנאשם היה מודע לטיב מעשיו.**

.156. על מודעתו של הנאשם להתקיימות הנסיבות "חברו" "כלפי גופו" ו"כלפי בן משפטו", ניתן ללמידה בבירור מתיאור עובדות המקירה שהוכחו, המחייב את מודעתו של הנאשם לנסיבות אלו, כמו גם מעדויותיהם של הנאשם ושל ש.ב..

.157. על מודעתו של הנאשם להתקיימות הנסיבה "בלא הסכמה" אצל ש.ב., ניתן ללמידה מתיאור עובדות המקירה שהוכחו, תוך דחית גרסתם של הנאשם ושל ש.ב., כמו גם מדברים שונים של הנאשם ושל ש.ב. בגרסאותיהם. מכלול הראיות והעובדות שהוכחו, החל מהוויכוח הקולני בין הנאשם לבין ש.ב., שככל צעקות וקללות הדדיות, וכלה בתיאור המכות המתמשכות שהכה הנאשם בש.ב. ותגובהם של ש.ב. והילד למכות, עולה בבירור כי הנאשם היה מודע היטב לכך שש.ב. אינה מסכימה לסתוג את המכות שנקבע שהכה בה.

אופי המכות שהכה הנאשם בש.ב., כפי שהוכח, מדובר בעד עצמו, ומהיד על מודעות ברורה לכך שהמכות ניתנו ללא הסכמה, שכן ברוי כי אף אדם לא יכול לספוג מכות שכאלו, מכל סיבה שהיא, גם ש.ב. עצמה העידה שלא הייתה מסכימה בשום אופן לקבל מכות שכאלו. למעשה, כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. לא טענו בשום שלב שש.ב. הסכימה למכות שהוכח שההaintם הכה בה, וההaintם גם לא טען שלא היה מודע להיעדר הסכמתה למכות אלו. גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. התמקדו בשוני העובדתי מהתיאור שמסרו עди הראייה ולא בשאלת הסכמתה של ש.ב. למכות מצד הנאשם או בשאלת מודעתו של הנאשם להסכמה. הנאשם לא טען כי אכן היכה את ש.ב. מכות של ממש אך סבר שהוא מסכימה לכך. על כן, משנדחו גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. ביחס לתיאור העובדתי של האירוע, אין בסיס אמיתי לטענה כי אף אם הוכח שהיו מכות של ממש, קיימים עדין ספק ביחס לעובדתי של האירוע, או ביחס למודעתו של הנאשם לאי הסכמתה של ש.ב. לקבל מכות אלו.

התפתחות וחוסר העקביות בגרסאות הנאשם ו.ב. ביחס לティור האירוע, ובמיוחד ביחס לטיב המגע הפיזי ביניהם, במטרה למזער מחומרת הדברים, מחזקים את המסקנה שהנائم היה מודע היטב להיעדר הסכמתה של ש.ב. למכות שהכה בה.

אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרישה שהנאשם היה מודע לרכיב הנסיבתי "בלא הסכמה".**

כמו כן, בהיעדר טענה להצדק או לצידוק בדיון (אף לא במובנו הרחב של מושג זה), **אני קובע עוד כי הוכח במידה הדרישה שהנאשם היה מודע גם לרכיב הנסיבתי "שלא בדיון".**

158. אין בידי לקבל גם את טענת ההגנה, לפיה בשים לב לעדותה של ש.ב. מתעוררת במקרה דן שאלת גבולות התערבות המדינה באמצעות המשפט הפלילי.

לאחר שקבעתי כי הנאשם הכה בש.ב. מכות של ממש בראשה, בכתפה ובעגה, כמו פעמים, ובמשך מספר דקות, וזאת על רקע ויכוח קולני ביניהם, בווי כי לא ניתן לומר למדינה להתערב בתערבות פלילית בעניין, אף אם ש.ב., שהוא קרובן העבירה, אינה מעוניינת בכך למשה. אין צורך להזכיר מיללים אודות החשיבות החברתיות העצומה והאינטרס האישי והציבורי שיש לייחס להגנת המדינה, לרבות באמצעות המשפט הפלילי, על נשים הסופגות אלימות פיזית ממשית מבני זוגן, גם כאשר הדבר נעשה באופן פטרנליסטי, כשהנשים אינן משתפות פעולה ובוחרות, מסיבות שונות, להגן על בן זוגן. פסיקת בית המשפט העליון אמרה את דברה בסוגיה זו בקול רם וצלול לא פעם ולא פעמיים.

159. לאור האמור לעיל, **אני קובע כי המאשימה הוכיחה ברמה של מעלה מכל ספק סביר את התקיימות כל יסודות עבירות ה"תקיפה סתם של בן זוג".**

סוף דבר

160. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של הראיות והעדויות, נוכח נסיבותו הייחודיות של המקרה דן, באטי לככל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות המתוארכות בכתב האישום ואת כל יסודות עבירות ה"תקיפה סתם של בן זוג".

161. אשר על כן, **אני מרשע את הנאשם בביצוע עבירות תקיפה סתם של בן זוג, עבירה על פי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין.**

ניתנה היום, כ"ז סיון תשע"ח, 10יוני 2018, במעמד הצדדים